

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

VI. évfolyam – Pályázati különszám – 2012. december

A VII. Lidércfény Pályázat, avagy 2012 – Posztapokalipszis most nyertes alkotásai

Akik bemutatják a poszt apokalipszist:
P.O.Emery, Placebo, getkey
U. R. de Same, Patrik Hlamizár, Aries

Tartalom

A ZSÚRI VÉLEMÉNYE

Eredményhirdetés /Lidércfény HQ/	2.
A nyertes novellákról /Lidércfény HQ/	2.

A KOMOLY KATEGÓRIA NYERTESE ALKOTÁSAI

„Lecke a túlélésért” /P.O.Emery/	3.
Hangok a porban /Placebo/	6.
Elveszett fény /getkey/	9.

A HUMOROS KATEGÓRIA NYERTESE ALKOTÁSAI

The growing debt	
– A spekulánsok inváziója /U.R. de Same/	12.
Zsiráf út 88., a Világ Vége /Patrik Hlamizár/	15.
Apokalipsys (sic!!!) /Aries/	18.

A hónap képe: AtomAge

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
VI. évfolyam – Pályázati különszám
2012. december

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: huge-meteor-hitting-earth-2048x1080.jpg
(www.wallconvert.com)

Felelős és tördelőszerkesztő: Bognár Zsolt

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

EREDMÉNYHIRDETÉS

Ezen pályázatunkra a vártnál jóval több nevezést kaptunk, aminek igazán örülünk, amellet persze, hogy kissé meg is ijedtünk, hogy miként leszünk így kész a zsűrizéssel a határidőre. Végül is egy nap csúszással, úgy tűnik, megszületett a végső eredmény mindkét kategóriában. A beérkezett művek között sok-sok érdekes ötlettel, remekül megvalósított elképzeléssel találkozunk, amelyek közül emiatt nem volt egyszerű feladat kiválasztani a három-három dobogósát.

Számszerűleg összesen 112 pályaművet kaptunk, 86 érkezett a komoly, és 20 a humoros kategóriába. A terjedelmi korlát túllépése miatt a pályázatból sajnos 6 alkotást ki kellett zárunk (ám ez nem jelenti azt, hogy a jövőben ne foglalkoznánk velük).

Végül a zsűri döntésének értelmében az alábbi művek alkotói léphetnek a virtuális dobogónk megfelelő fokaira:

Kategória 1: komoly próza

I. helyezett: **P.O.Emery** - „Lecke a túlélésért”

II. helyezett: **Placebo** - **Hangok a porban**

III. helyezett: **getkey** - **Elveszett fény**

Kategória 2: humoros próza

I. helyezett: **U. R. de Same** - **The growing debt** - **A spekulánsok inváziója**

II. helyezett: **Patrik Hlamizár** - **Zsiráf út 88., a Világ Vége**

III. helyezett: **Aries** - **Apokalipsys (sic!!!)**

Ezúton is gratulálunk a nyerteseknek!

A nyertes novellákról

Komoly kategória

P.O.Emery - „Lecke a túlélésért”

A zsűri egyértelmű véleménye szerint ez a komoly novella sikerült a legjobban. Remek a hangulata, belelátunk a háttéreseeményekbe, átélhetünk néhány konfliktust, s mindeközben a konkrét történet is szépen bontakozik ki. Nagyon tetszett, hogy van mondanivalója, mit több, tartalmaz erkölcsi tanulságot, valamint, hogy nem holmi távoli helyen játszódik.

Placebo – Hangok a porban

Ha két szóban kellett volna jellemeznünk a beküldött műveket, erre azt mondtuk volna, hogy „eszels látomás”. A feszültség szinte tapintható, a kibontakozó háttér baljóslatú, a jelen történései pedig teli vannak reményvesztettséggel. A végén pedig a főszereplő addig csak sejtethető örületének beteljesülése felteszi az... i-re a pontot.

getkey – Elveszett fény

Torokszorító és nagyon emberi novella. Sikerült benne megtalálni az egyensúlyt a fantázia és a realitás között, így olyan, mintha ez valóban megtörténhetne. A két főszereplő kapcsolatának mély, megható ábrázolása testközelbe hozza, átélhetővé teszi őket. Feltűnt a kereset szerkezet is, ami a fentiek értelmében szépen ki van töltve.

Humoros kategória

U. R. de Same - The growing debt - A spekulánsok inváziója

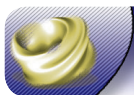
Magasan a legmegnevettetőbb humoros pályamű, ám őszintén szólva az aktuálpolitikai utalások miatt ezzel gondban voltunk. Végül Kapitány mondta rá az áment, mert miképpen is lehetne „hihetővé” tenni az apokalipszt magát, ha nem épp olyan háttérellemekkel, amelyeket a mindennapjainkból ismerünk? Az ötlet és a megvalósítás is remek, mi több, egyedi.

Patrik Hlamizár - Zsiráf út 88., a Világ Vége

Kis magyar rögválóság sajátos humorba csomagolva. Ötletes, valahol mégis hétköznapi, ahogyan a szereplők reagálnak a főhős dolgaira (értsd: minden bizonnyal valóban így történné), s ahogyan az egyszerű emberek a világvégéről társalognak néhány kiürült pohár társaságában. A probléma megoldása viszont újszerű, és kellemes fordulatot hoz a végére.

Aries - Apokalipsys (sic!!!)

Úgy érezzük, ez volt a legkülönlegesebb megvalósult ötlet a pályázaton. Így megfogni a világ végének kezdetét részben nagy bátorság, részben pedig... Most őszintén? Kinek jutna ilyen az eszébe? A vaskalaposág megjelenése a nyelvtani szabályok kisebb-nagyobb felrúgása kapcsán zseniális. Nem különben a társadalom egyes archetipusainak ilyenén ábrázolása.

„LECKE A TÚLÉLÉSÉRT”

Végre megtaláltam. Ott állt előttem az állványra akasztva az, amit hosszú órák óta kerestem, egy széles kereken nyugvó hegyikerékpár. Nem hiába jártam be érte szinte az egész nyomorult bevásárlóközpontot. Feketére festett vázán zöld betűkkel feltüntetve a neve, Giant Revel 4 Street, egy jó minőségű soksebességes bringa akadt kezeim ügyébe. Alatta, az ártábla félig leszakítva tartójáról, mely a kosz alól is jól olvashatóan hirdette: „Valódi Giant mountain bike, akciós ára: 97.600.-Ft”. Ami még felkeltette a figyelmemet, az, hogy a betört kirakatüvegen túl jó néhány szétszórt ruhadarabot láttam az üzlet mélye felé egyre sűrűsödő félhomályban. Végignéztam magamon, meglehetősen szánalmas látványt nyújtottam. Farmernadrágom több helyen kilyukadt, egykor hófehér sportcipőm talpa félig leválva lötyögött a mocsoktól szürkésfeketére színeződött felsőrésről, zoknim szétfeszlett darabjai épphogy megmaradtak szutykos lábfejeimen, girhes felsőtestemet vérfoltos rövid ujjú elrongyolódott ing védte úgy, ahogy.

Gondolkodás nélkül hátrébb bicegtem a néma üzlethelyiségben, mely szerencsémre elkerülte az árukészlet teljes kifosztását. Rövid válogatás után megszabadultam régi rongyaitól, és ha én nem is, de ruhatáram legalább felfrissült, tiszta és sérülésmentes sportruházat lötyögött rajtam. Lábamra találtam egy méretben pontosan passzoló túrabakancsot, hozzá tiszta, új pamut zoknit, ez a lelet határtalan boldogságot jelentett a szétfoszlott levedlett kígyóbőrként mellettem heverő régi cipőim után.

Az átöltözés gyorsan tovaszálló öröme után ismét minden figyelmemet a bringa kötötte le. Szükségem volt rá, nélküle nem tudtam volna időben visszaérni a beteg gyerekhez. A nyakamba akasztott övtáskában egy rövid csövű pisztolyt tartottam, tele tárral, mellette pedig a tetanusz oltóanyag doboza lapult, melyet nem kevés keresés és szenvedés után tudtam megszerezni az egyik városszéli gyógyszertárban. Mire odaértem a háztömb aljában megbújó szétrombolt kirakatú helyiséghez, részeg fosztogatók az épület felgyújtásával próbálkoztak, bár nem tudtam, hogy megtalálom-e, amit keresek, de nem hagyhattam, hogy megtegyék. A tűzharc rövid volt, egyiküket lelőttem, a másik elmenekült, én megúsztam egy kisebb vágott sebbel a jobb karomon. A gyógyszertárban megtaláltam mindazt, amire szükségem volt, így elláthattam a saját sebemet, és ami a legfontosabb, ráleltem a tetanuszoltásra is. Egyetlen sértetlen adagra.

A bringát kitoltam a hatalmas épület egyik fő közlekedő folyosójára. A kirakatüveg cserepei recsegve-ropogva törtek még apróbb darabokra a vastag recézett bakancstalp alatt. A némán feketéllő mozgólépcsőig viszonylag könnyen eljutottam, kisebb-nagyobb szeméthalmokat kerülgetve toltam a kétkerekűt egészen a dermedten álló lépcsősor tetejéig. Onnét lejutni már nehezebb volt, a bicikli súlya minduntalan előre akart rántani a lépcsőkön a földszint felé tartva, ráadásul félúton túl egy komoly akadályba ütköztem. Elkövettem azt a hibát lefelé induláskor, hogy nem mértem fel az előttem álló utat, így nem tűnt fel annak a nagydarab fekete pulóveres, melegítőnadrágos férfinak a holtteste, amely keresztben teljesen elzárta a lépcsősort az aljától alig kétméternyire.

Nem volt könnyű átemelni a kerékpárt a kifacsarodott fejű magzati pózban megdermedt holttest felett, miközben a szétfolyt vértől, hányástól és vizelettől csúszós lépcsőfokokon egyensúlyoztam óvatosan, nehogy leesve összetörjem magam, de megoldottam. Az ismeretlent érkezésem előtt talán néhány

órával érhetne a végzete, háta tele volt sérülésekkel, alaposan összeszurkálta valaki. Én egy távoli tűzlépcsőn jutottam fel az emeletre, de mielőbb el akartam indulni visszafelé, így a rövidebb utat választva kötöttem ki errefelé. Miután áttuszoltam magamat és a biciklit is a holttest felett, egy pillanatra megálltam, kihúztam hátából azt az összeszukható kést, amelyet ismeretlen támadója benne hagyott, széles pengéjét beletöröltem vadonatúj szabadidőnadrágomba, becsúsztattam az övtáskámba, majd végre néhány lépéssel leértem a földszintre. Errefelé jóval nagyobb volt a pusztítás mértéke, mint az épülettömb túlsó végén, ez jelentős részben a nagy alapterületű hipermarketnek volt köszönhető, melyet totálisan szétromboltak a fosztogatók.

Méretes kirakatait mind bezúzták, összegörbített bevásárlókocsik, rengeteg hulladékká taposott élelmiszermaradék, penészedő kenyérdarabok, komoly harcokat mutató vérfoltok odaszáradt tócsái, elhajigált gyűrt és szakadt papírpénzek mindenfelé. Beljebb fenyegető sötétség uralkodott, ahova csak akkor mentem volna be, ha már napok óta éheznek. Szerencsére az utamra hozott, nemrég magamba tuszkolt szendvicsek még kitarítottak összeszűkülő gyomromban. Gyorsan elsieptem a szétdőlt üzlet leszaggatott lopásjelző kapui előtt, az üzletközpont egykori északi kijáratát jelző megbénult toloajtók rogyant acélkeretei között megkönnyebbülve toltam ki kétkerekű zsákmányomat a szabad ég szürke félhomálya alá.

A Váci út mindenfelé roncsokkal volt tele, idevezető utamon a Duna part vonalát követve tettem meg az utolsó kilométereket, így az egykor nagy forgalmú főút látványa most szinte mellbevágott. Mindkét oldalon kisebb-nagyobb mértékben sérült épületek meredtek sok száz kitört üvegű ablaknyílással az utca aszfaltját elborító káosz felé, az egyik közeli irodaház teljesen kiégett, félig összedőlt, repedezett többemeletnyi függőleges betonpillérei karmokként nyújtózkodtak az ég felé.

Néhány métert még toltam a biciklit, majd nekitámasztottam egy nyitott ajtajú, összetört orrú platós terepjárónak, mely acélféregként fúródott a keresztbe fordult távolsági csuklós busz oldalába. Nagyot sóhajtottam. Számomra ugyanis most következett csak a neheze. Hosszú bicikliút várt rám, kellő tempóval közel hatórányi távolságot kellett megtennem, tudtam, hogy a gyerekek legkésőbb holnap meg kell kapnia a tetanuszoltást, különben megjelennek nála az első komoly tünetek. Lassan egy hete szerezte azokat a sebeket, melyek a tisztogatás ellenére láthatóan kezdtek elfertőződni, így oltás nélkül a túlélési esélyei óráról órára romlottak.

Jelenleg már csak egyetlen azonnal látható akadály tornyosult előttem a visszafelé vezető út megtétele előtt, az, hogy nem tudtam kerékpározni. Ötvenévesen elmondhattam, hogy még soha nem ültem kerékpárnyeregben, gyerekként, korabeli barátaimmal ellentétben a mérhetetlen szegénység miatt sosem kaptam biciklit, később pedig már fel sem merült annak az igénye, hogy valaha is megtanuljak két keréken közlekedni. Most viszont e nélkül, nélkülem és a más élete árán megszerzett oltás nélkül a kislány élete fabatkát sem ért.

A hűvös, egyre erősebben fújó szél apró esőcseppeket sodort az arcomba, néhány, talán távolból érkező pernyedarab is lomhán aláhullott az égből. Ahogy az utamba akadt békés

szándékú, nyugatról menekülő, rémült, elcsigázott emberektől hallottam, a kataklizma kitörése után a százhalombattai olajfinomító maga lett a földi pokol. A napkitörés hihetetlen feszültségű kóboráramot gerjesztett az olajvezetékben, sorra robbantva fel az egész objektumot. Gigászi tűzvész pusztított mindenütt a finomító területén, sőt azon is túl, a lángok mindent felfaló izzó óriásként a lakóövezetekre is tovaterjedtek, talán ennek a határtalan tűznek a nyomait sodorta felém a légáramlat.

Dühödtséggel megragadtam a hegyikerékpár masszív kormányát, majd jobb lábamat átvetve a váz fölé máris a nyergen ücsörögtem. „– Eddig megvolnánk” – gondoltam, de maga a győtrelem csak ezután következett. Elindulásom kísérlete azonnal csúfos kudarcot vallott, tehetetlen bábként dőltem oldalra amint megpróbáltam a pedálokat működésbe hozni. A Giant Revel valóban strapabírónak bizonyult, szinte karcolás nélkül megúsza a borulást, én viszont kevésbé jól viseltem a kudarcot, jobb lábam az ütéstől megfájdult.

Mennem kellett, így hát nem adhattam fel a kései leckét. Csak a kerékpárral lehetett rá esélyem, hogy időben visszaérjek a kislányhoz a gyógyszerrel, autóval semmi értelme nem volt próbálkozni, működőképes kocsi talán elvéve akad, az utak viszont mindenfelé összegabalyodott roncokból álló dugókkal voltak elzárva, ezeken a helyeken egyedül a kerékpár segíthetett a gyors közlekedésben. Gyalogosan esélyem sem lett volna arra, hogy időben visszaérjek a kis beteghez. Újból és újból próbálkoztam, az adrenalin határtalan erőt adott a számomra, egy-egy rosszul sikerült kísérlet után pihenő nélkül felálltam, és folytattam a fájdalmas tanulást.

Nem tudom mennyi idő telhetett el, de egyszerre azt vettem észre, hogy nem egyenes vonalon haladva ugyan, de sikerült végre rendesen tekerni a kerékpárral. Próbáltam az egyensúlyomat megtartani, és ha dülöngélni kezdtem, inkább hamar megálltam, lábaimat lerakva a földre. Hamarosan úgy tűnt, sikerrel járok, percről percre nagyobb távolságot tettem meg, sokszor még bizonytalanul, imbolyogva, de egyre tempósabban haladtam célom felé, kerülgetve a roncok mérhetetlen áradatát. Kezdttem hinni a szerencsében és saját kitartásomban, úgy számoltam, hogy sötétedés előtt az út két harmadát megtehetem.

Elsőként a jöttömben kialakított rejtekhely felé vettem az irányt. Az eldugott kiégett kertvárosi családi házba vezetett utam, a hegyikerékpárt az utolsó métereken ismét gyalogosan toltam, át a lepusztult növényzetű kerten, vittem magammal a házba is, nehogy valaki szemet vessen rá. A nappaliban hagyományos készítésű téglakandalló terpeszkedett az egyik falon, mindenfelé szénné égett törmelék hevert a földön, a kandalló kormos tűzterében rejtettem el idefelé a fedéllel zárható műanyag rekeszt, melyben vízálló hátizsákba dugva tartalék víz, némi élelmiszer és a zsákmányolt gyógyszerek kis csomagja lapult. Most az álcázásul szolgáló megfeketedett fadarabokat félresöpörve ezeket magamhoz vettem, a rekeszt sorsára hagyva folytattam utamat.

A gyakorlat teszi a mestert, tartja a régi mondás, mesternek ugyan közel sem éreztem magam, ám érezhetően jobban ment a biciklizés, kitartóan róttam a métereket. Észak felé haladtam a kétsávos aszfaltúton, kiégett,

elhagyott, árokba fordult, összeütközött, darabokra szakadt autók, teherautók, kamionok roncsai között szaladmozva. Az időnként utamba kerülő oszlásnak indult holttestekről igyekeztem nem tudomást venni, úticéлом lebegett szemeim előtt. Saját fiaim már mind felnőttek, távkielzés és áram hiányában nem tudtam velük kapcsolatba kerülni, megtudni, hogy élnek-e még. Ez a kislány azonnal a szívembe lopta magát, amint megismertem őt és édesanyját, mikor bekopogtak az átmeneti menedékmű szolgáló hétvégi házamba. A fiúcska épp elmúlt öt éves, rendkívül értelmes, életvidám, helyes, érdeklődő kislegény csapott bele a jobb tenyerembe ismerkedésünk első perceiben.

A baleset a harmadik napon történt, amikor az erdőben sétáltunk ketten, és szaladgálás közben belerohant egy az avarban megbújó rozsdás szögesdrót hurokba. Azt vélhetően orvadászok tették le, de ez mit sem változtatott a súlyos következményeken, a kislány lábain több mély erősen vérző seb keletkezett, a szögesdrót nemcsak a vászonnadrág anyagát szaggatta át, hanem belevágott a húsba is. Öلبen vittem haza a zokogó, fájdalmaitól hangosan üvöltő gyermeket, mire a ház közelébe értünk édesanyja kibomlott hajjal elénk rohant, az anyák csallhatatlan ösztönétől vezérelve már az első távoli hangok hallatán megérezte, hogy nagy baj van.

A sebeket fertőtlenítettük, bekötöttük, de egy hétköznapi használatra szánt orvosi könyvből merítve az ismeretet azonnal láttuk a sebek mélységéből, hogy tetanuszoltásra is szükség lesz. Még hozzá mielőbb, talán egy hetünk van addig, míg a fertőzés súlyosabb tünetei megjelennek. Vadászpuskámat otthon hagytam, gyorsan összekészítettem némi élelmiszert, vizet, pisztolyomat, hamar útra készen álltam.

Azonnal elindultam gyalogosan a főváros irányába, s már az első lakott településen megkerestem a gyógyszertárat, mindhiába. Mindenütt kifosztott üzletek fogadtak, az utamba eső legközelebbi kórház pedig teljes katonai és rendőri zárlat alatt volt. Az állig felfegyverzett katonák a kordon túloldaláról lekezelően beszélve, végig sem hallgatva küldtek el, azt a lehetőséget felajánlva, hogy ha nem tűnök onnét, lepuffantanak, mint egy kutyát. A kordonon kívüli világból legalább száz hozzám hasonló nyomorult próbált még velem egy időben kórházi ellátáshoz jutni, sokan mocskos, átvérző kötésekkel ellátva, közülük többen nem adták fel olyan gyorsan, mint én. Láttam, hogy egyértelmű a parancs, a hozzáállásból csak erre tudtam következtetni, amint a bejutást feladva továbbálltam, alig néhány százméternyire jutottam el, amikor

http://img.index.hu/cikkepek/0508/kult/hosok//gdata/gp_16.jpg

fegyverropogás és sikoltozás erősítette meg, hogy jól gondoltam.

Így nem maradt más hátra, mint orvost vagy gyógyszerészt keresni, ez utóbbit könnyebbnek ítéltam meg, mert a kósza hírek szerint az életben maradt orvosokat szisztematikusan begyűjtötték, kötelező kórházi szolgálatra osztva be őket, ahol a kiválasztott keveseknek nyújthattak orvosi ellátást. Mi harman a lakosság 96%-ához tartoztunk, a maradékot a régi rendszer romjaira települő kiválasztottak alkották, politikusok, és a hatalmi elit felső rétege, nekünk semmi nem jutott, nekik a túlélést jelentő alapok.

Minden nap kerestem, kutattam, jó néhány gyógyszerészt találva, de a szerencse mindenütt elkerült, az összes gyógyszer széthordták az emberek, egyetlen szem aszpirint vagy C-vitamint sem hagyva sehol. Láttam keserű sorsokat, temetetlen halottakat, a katasztrófát feldolgozni képtelen, az utakon bolyongó örülteket, mindenféle társadalmi rétegből verbuválódott alkalmi fosztogatókat. Nem adtam fel, jártam a magam útját és számoltam a napokat, így jutva el a főváros határáig, ahol végül sikerrel jártam.

Mire a céomat elértem világossá vált, hogy gyalogosan nem indulhatok el hazafelé, mert bár immár célirányosan haladhatam, az idő egyre inkább szorított. Így találtam meg némi szerencsével a kerékpárt és tanultam meg biciklizni életem leggyorsabb tanfolyamán.

Ahogy tekertem az utamon, kezdett sötétedni. Az emberi civilizációt nagyobb részben kivégző Napból nem látszott semmi, vastag szürke felhőtakaró borult mindenütt a vidékre hosszú napok óta, így a naplementére abból tudtam következtetni, hogy egyre inkább homályba borult minden körülöttem. Hátizsákomból kivettem a fejem tetejére illeszthető zseblámpát, és annak remegő fehér fényét magam elé vetítve haladtam tovább utamon. Ha a Nap nem is akart már többé ránk nézni, a Hold talán még a barátunk volt, alig egyórányi koromsötétben folytatott kerekezés után a vastag felhőtakaró óriás paplanként szétszűszott az éjszakai égbolton, utat adva a holdfénynek, mely a lehető legerősebben világított, telihold volt.

Az útonálló fickóval valamikor éjfél előtt futottam össze, egy akadályokkal, és sötét árnyékokkal teli kacskaringós útszakaszon az egyik kanyar után szinte a semmiből termett elem egyik pillanatról a másikra. Akkorát fékeztem, hogy majdnem orra buktam, alig bírtam állva maradni.

– Ember, majdnem elgázoltál! – rivallt rám a magas, erős testalkatú férfi.

A fehér holdfényben nem tudtam igazán jól kivenni az arcvonásait, annyit láttam, hogy hosszú haja volt, izompóló feszült kidolgozott felsőtestén, amit terepmintás hosszú nadrágba tűrt be. Jobb kezében bozótívógó kést szorongatott, baljában pedig sörösüveget tartott.

– Elnézést, nem láttam, hogy pont az úton áll – mondtam, és a biciklit óvatosan eldöntve az úton néhány lépést hátráltam. Pisztolyom a hátizsákomban volt elrejtve, így egyelőre gondolni sem mertem rá, hogy előkapjam.

– Mi van a hátizsákban? – lóbálta meg felém bozótívógó kését a férfi.

– Kevéske élelmiszer és ivóvíz. – mondtam s levettem a hátamról.

– Pakold ki a tartalmát – mormogta, és meglehetősen fenyegetően felém lépett a pasas.

Lassan szedtem elő a hátizsákomban tartalmát, közben egy pillanatra sem levéve szememet a fickóról, a pisztolyomat már akkor kitapintottam, s kezdtem finoman kihúzni tokjából, amikor az első dolgokért nyúltam táskám mélyébe. A vizes flakon után megragadtam a fegyver markolatát, és egyetlen határozott mozdulattal előrántva neki szegeztem a 9 mm-es fekete csövét.

– Most megmondom, hogy mi lesz te mocsok – szóltam halkan, az idegességtől enyhén remegő hangon –, fogod magad és eltakarodsz oda, ahonnet jöttél!

Váratlanul ért a reakciója, ahelyett, hogy megvert kutyaként eloldalgott volna, előreugrott, s felém suhintott a bozótívógóval, mélyen belevágva védekezően magam elé kapott bal karomba. Vagy részeg, vagy bedrogozott volt, vagy mindkettő egyszerre, számomra mindegy volt. Gondolkodás nélkül beleeresztettem három golyót, a harmadik végül megállította, összeesett, és néhány utolsó görcsös rángatózás után eltávozott ahová való volt, a pokolba.

A machete ferdén vágott bele az alkaromba, ha nagyobb erővel ér és más szögben, gond nélkül amputálta volna bal kezemet. A nálam levő kötszer és sebfertőtlenítő nagy részét elhasználva bekötöttem az erősen vérző sebet, majd némileg fáradtan, összetörve folytattam utamat. Az idő egyre inkább szorított.

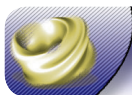
A hajnal első sugaraival egy időben értem a házhoz, anya és fia már ébren voltak. A kisfiú bágyadt álmos mosolyával köszöntött, feledtetve minden megpróbáltatást mely az utóbbi napokban szakadt rám. Édesanyja kérdően nézett átvérzett kötéseimre, de némán megráztam a fejemet, most nem volt itt az ideje a történetemet elmesélni. A tetanuszinjekciót negyedórán belül megkapta a kisfiú, édesanyja hálás mosolya mindenért kárpótolt, ami történt velem az úton.

Most itt fekszem az erdőben, egy nyárfa tövében, anyát és fogadott kisfiamat a házban hagytam, azzal hogy eljövök levegőzni egyet. A kezemen levő kötésen egyre jobban átszivárog a vér, nyolc napja, hogy megsérültem, gyulladtan lüktet a seb, nekem is kellene tetanuszoltás, de nincs több. Azt az egyet, amit találtam, beadtuk fiunknak. Hamarosan végleg elalszom, de hiszek benne, ha egyszer újjászületek, egy más, jobb Föld lakója lehetek. Remélem, hogy a meggyógyított kislegény talán egyszer megmenti a világot, de ha nem, akkor is megérte. Ő a jelenben a jövő egyik ifjú reménysége.

P.O.Emery

m.cdn.blog.hu/sf/sf/image/nagyjudit-zvezda/budapest%20világvége/budapest_holnaputan_6_343231_95201.jpg

HANGOK A PORBAN

Lassan, kínkeservesen nyikorogva csúszik félre a tolóajtó. Minden erőmre szükségem van, hogy eltoljam a rozsdás szerkezetet. A kint tomboló porvihar, amint megtalálja a rést, teljes dühével süvít be a kis előtérbe, mintha így akarná megbosszulni, hogy napokig nem látott, s követelőzőn mar belém, mint egy elhanyagolt szerető.

Hiába a több réteg ruha, a szám elé tekert kendő, az apró szemcsék megtalálva a legapróbb réseket pillanatok alatt beszüremkednek mindenhova. Mire kilépek az ajtón, már érzem a viszketést, amiről tudom, hogy fél óra múlva már szinte elviselhetetlen lesz. Azt is tudom, hogy mégis el fogom viselni, ha kell, órákon át. Muszáj lesz, hisz már nem olyan könnyű elejteni valamit, mint korábban.

Vastagtalpú katonai bakancsom mintázata csak néhány pillanatra rajzolódik ki a talajon, s már el is tűnik a hullámzó portengerben. Még szerencse, hogy legalább a szemüvegem teljesen zárt. Talán ez az egyetlen oka annak, hogy még életben vagyok. A szemüveg. No meg a kiképzés.

Hogy is mondta a káplár? „... Bármilyen kerül velünk szembe, talpon kell maradni! Nincs olyan klíma, vagy helyzet, amit az emberi test nem tudna elviselni, ha a lélek erős!...”

Na ja! Ő meg hat hónap sem telt el, és már fejbe is lőtte magát! He-he! Ezek szerint erősebb vagyok nála, és talán mindenki másnál, akit csak ismertem.

Valójában azt sem tudom, hogy mi történt. Talán egy meteor köszönt be durván kicsiny planétánknak, vagy talán mi magunk okoztuk ezt az egészet? Fene se tudja... Az biztos, hogy megérettünk a sorsunkra. Pár hónappal előtte a tábori lelkész magyarázott valamit, hogy 2012-ben eljön a világvége. Azt mondta látomása volt, meg hogy az Úr angyala mondta ezt neki.

Na erre aztán frankón ráhibázott!

Bár amikor erről papolt, akkor mindenki csak röhögött. ...Nem is!... Az a kis körülmetélt pöcsű Joakim nem röhögött. Ő volt az egyetlen, aki végighallgatta a prédikációt, és teljesen befordult tőle. Még a neten is utánaolvasott a dolognak. Valami ősi Maja-vudut talált, vagy mi a szart, amiben ugyanez volt leírva. Teljesen bekattant, és mindenkit meg akart győzni róla, hogy most kell jó útra térni, hogy legalább a lelkünk megmeneküljön. A végén a dilidokinál kötött ki, mert nem volt hajlandó kinyírni azt a kicsajt Laoszban. Merthogy az Istennek nem tetsző dolog lenne! ...Bah!!!...

Az volt az utolsó küldetésünk. Valami drogbárót és a teljes pereputtyát kellett kipucolni. Biztos nem volt hajlandó tovább fizetni a politikai védelemért. Így aztán ő is, és a teljes kompániája ment a levesbe. Mi pedig bepakoltuk őket a kondérba. Szépen sorban mindenkit. Nem volt nehéz munka, hisz nem kellett elfedni a ténykedésünket. Mindenki tisztában volt a jelenlétünkkel, csak ők nem. Egészen addig, míg az első lövések el nem dörrentek azon a forró nyári éjszakán. Olyan szép tiszta volt az ég, mint talán még soha azelőtt. Hanyatt feküdtem az őrhelyemen, gyönyörködtem a csillagokban. Az apró, szikrázó fénypontokból próbáltam kiolvasni a választ arra a dilemmámra, hogy a rajtaütéskor az első áldozatomat szokásomhoz híven késsel intézzem-e el, vagy most használjak valami mást. Végül maradtam a késnél, hisz ez így dukál. Hangtompító fegyverrel bárki kilőhetné az őrt a helyéről, de késsel odalopakodni, és átmeteszeni a torkát, miközben a meleg vér ráfolyik az ember kezére, na az már valami. Annak van hangulata...

<http://mw2.google.com/mw-panoramio/photos/medium/7741873.jpg>

Így visszagondolva, jól megszervezett akció volt. Egyetlen embert veszítettünk a mézszárlás során, míg a másik oldalon vagy 120 fő került tepsibe. Istenem, mekkora máglyát raktunk belőlük!

Nyikolaj, miközben bámultuk a lángokat, még mondta is, hogy ekkora tüztől tán a kaporszakállú talpa is megperzselődik odafent.

Lehet, hogy tényleg megperzselődött, s nem tetszett neki. Talán ezért van most ez az egész.

Aztán úgy jött a változás, mint egy rossz álom. Egyik nap még nyár volt, másnapra az egész mindenség elsötétedett, és jött a por meg a tűz. A rádió összeköttetésünk megszűnt. Semmilyen csatornán sem lehetett elérni senkit. A kiküldött felderítők sohasem tértek vissza. A dombunk lábánál megbúvó kisvárosban sem tudták, hogy mi okozhatta a katasztrófát.

Az idő múltával lassan berendezkedtünk az önfenntartásra, hisz a laktanyában nagyon sok élelem volt felhalmozva. Hónapokig nem volt semmi gond. Azt vártuk, hogy majdcsak jön valaki, és elmondja, hogy mi történt, vagy legalább ez a rohadt porvihar eláll egyszer. Nem állt el, és nem jött senki. A természet fény nélkül néhány hét múlva haldokolni kezdett. Fokozatosan elpusztultak a növények, és velük együtt az állatok nagy része is.

Az emberek között felvetette a fejét az éhínség. Kezdetben segítettük a lakosságot, de amikor látszott, hogy nagy a gond, teljesen elzárkóztunk, és megtagadtuk a további együttműködést. A parancsnokaink valami katasztrófatervre hivatkozva így határoztak. Végül is nekünk teljesen mindegy volt, hisz a parancsot végre kell hajtani bármi áron. Ezt nagyon jól belénk sulykolták a kiképzés hosszú hónapjai alatt.

Aztán egy napon eljött az, amire már mindenki várt. A közeli kisváros lakosai ellenünk fordultak, hogy megszerezzék a készleteinket. A balgák kétségbeesésükben arra vetemedtek, hogy fegyverrel vonultak ellenünk. Rövid, heves összecsapások következtek, és a civil lakosság elfogyott. Voltak akik a harcokban estek el, de sokan haltak éhen, vagy a különféle járványok áldozataivá váltak.

Így aztán, ott maradtunk egy laktanyában rostokolva a semmi közepén. Jó két évig kitartott az élelmünk, és amikor az elfogyott, akkor a kisvárosban patkányokra vadásztunk. Ezek a kis dögök valahogy még ezek között az elviselhetetlen körülmények között is képesek voltak fennmaradni. Azonban szépen lassan a patkányok, és velük együtt a lőszerünk is elfogyott.

A harmadik év végén bent a laktanyában is pártszakadás történt. Egy kisebb csoport úgy határozott, hogy elhagyja a helyőrséget, és elindul túlélőket keresni. Persze a parancsnokaink ezt nem hagyhatták, így aztán egymásnak estünk. Három napig tartott a harc, melynek során a járműparkunk teljes egészében megsemmisült, és összesen tizenöt túlélő maradt.

Mára már csak ketten vagyunk egymásnak. Nyikolaj és én. Ő tartja bennem a lelket. Kicsit rossz állapotban van, még vadászni sem képes velem tartani. Egész nap csak ücsörög az asztalnál, és bambán bámul maga elé. Néha azt gondolom, hogy már teljesen feladta. Ezt azonban nem hagyom neki. Nem hagyhat itt egyedül. Azt biztosan nem élném túl.

Most is mondtam neki, hogy jöjjön velem. Egy kis vadászat neki is jót tenne. Még csak válaszra sem méltatott. Mondtam neki, hogy enni akkor is kell! Ezen egy kicsit össze is vesztünk, mert szerinte úgyis meg fogunk halni. Hiába mondtam neki,

hogy ez badarság, mert tudom, hogy jönni fog valaki, és megment minket. Minden ugyanúgy lesz, mint régen. Csak meg kell várnunk, hogy jöjjön valaki. Addig azonban életben kell maradnunk. Ehhez viszont ennünk kell, és a készleteink már réges-régen elfogytak.

Még szerencse, hogy tudok vadászni!

Most is ezzel a céllal hagytam el a laktanya hangárját. Ahogy baktatok lefelé a helyőrségünk alatt elterülő, néptelen francia kisváros felé vezető úton, a szél süvítése mellett hangokat hallok jobbról. A még álló, de már régen halott fák közül jön a zaj. Olyan, mintha valaki egy ritmust ütne valami furcsahangú dobbon. Tam-ta-tam....Tam-ta-tam... És megint Tam-ta-tam... Tam-ta-tam.

Csigás íjamat hátamról levéve, egy nyilat fektetek az idegre. Görnyedten szaladok a hang felé, majd a néhai út melletti árokba vetem magam. A por úgy csapódik fel körülöttem, mint a homok a sivatagban, amikor aknagránát csapódik belé, és a robbanástól vízként fröccsen a levegőbe a sárga felleg. Na ha eddig nem tudták, hogy itt vagyok, akkor most már biztosan. Csak abban reménykedhetek, hogy a szél magával ragadta a felkavart port.

Lassan felkúszok a másik oldalon. Nagyon óvatosan, a partvonal fölé emelem a fejem, és kémlelek a hang irányába.

A porviharban tőlem vagy negyven méterre méretes tábornótűz lángjait cibálja a szél. A rőt lángok előtt gyönyörű, félmeztelen lányok táncolnak a dob ütemére. Csipőjüket igézően ringatják a mellettük ülő félmeztelen hippiforma férfi előtt, aki a kezében tartott fadarabbal a dobot püföli. Tam-ta-tam... Tam-ta-tam...

Egy hosszú, barna hajú lány felém néz, és tekintetünk összefonódik egy röpké pillanatra. Észrevesz. Valamit mond a többieknek, de hogy mit, azt a szélről nem hallom. Szavaira valamennyien felém fordulnak. Egy villanásnyi ideig félelem költözik a tekintetükbe, majd mosolyogva integetnek, hogy menjek oda hozzájuk.

Felmérve az erőviszonyokat nem tartok tőlük, hisz ezek csak lányok, meg egy félkegyelmű hippi, és még fegyverük sincs.

„Bár csak itt lenne most Nyikolaj!” – sóhajtok fel. Most ő is láthatná, hogy igazam volt!

Lassan, óvatosan emelkedek fel, és indulok feléjük. Nem mozdulnak, csak mosolyogva integetnek.

Ahogy nézem formásan ringó mellüket, érzem, hogy erekióm támad. Istenem! Nők!!! – fut át az agyamon. Már évek óta nem láttam nőt, csak DVD-n. Az meg azért mégsem az igazi...

Erővel elszakítom a tekintetem a formás halmoktól, és jobban körülnézek. A tűz túloldalán egy nyársra húzott birkát pillantok meg, amint lassan forog a tengelye körül. A szaftos hús pirulva hirdeti, csak arra vár, hogy valaki végre belemélyesse a fogait. Nagyon éhes vagyok. Már vagy két hete nem ettem valami rendeset, csak a legutóbbi zsákmányomból megmaradt kukacos csontokból főztem levest, de irtózatosan bűdös volt, és alig bírtam valahogy magamban tartani.

Még pár lépés, és odaérek hozzájuk. Hangosan hellőzök, de a szélről nem hallom a válaszukat, csak a szájuk mozgását látom. Egy pillanatra belém villan, hogy akkor a dobot miként hallhattam meg ilyen messziről. Végülis nem érdekel. Az a lényeg, hogy ismételten emberek kerültek elé, és nem leszek egyedül.

A barnahajú odapördül elé, és végigsimítja az arcomat. Érzem, amint a lágy ujjak végigszánkáznak a borostáimon. Nem bírok tovább magammal, és magamhoz rántom.

Kezeim átsiklanak a testén, és az egész illúzió szertefoszlik.

Nincs tábornok, nincsenek lányok, nincs sült birka, sem doboló hippi. Csak én vagyok, és a szürke porvihar az élettelen fák közt.

Nem! Valami mozdul jobbra. Ahogy odanézek, meglátok egy kövér patkányt, jó 15 méter távolságban. Nem értem, mit keres itt, a városkától ilyen messzire, de nem gondolkodok sokat. Az új húrja acélosan pendül. A nyíl szürke villanásként szeli át a köztünk lévő távolságot, és szegezi a földhöz a rágcslót. Gyönyörű lövés! Nincs időm önnön nagyszerűségemnek örüvendezni, mert kicsit távolabb megpillantok még három állatot. Mozdulatlanul dermedve várom, hogy mi fog történni. Félek, ha hirtelen mozdulok, még elijesztem őket. Aggodalmam alyaptalannak bizonyul, mert az elől haladó természetes rágcsló, orrát magasra emelve szimatolni kezd, majd megérzi döglött társuk vérének szagát. Egyenesen a tetemhez rohan, és minden teketória nélkül zabálni kezdi. A két másik követi a példáját. Egy kicsit elborzadok, de ilyen időkben nincs helye a finnyáskodásnak. Lassú mozdulatokkal egy marék vesszőt húzok elő a tegezből, majd gyors egymásutánban leadok négy lövést. Azért négyet, mert a második célt téveszt. A többi talál. Mozdulatlanul dermedve várom, hátha előkerül még egy, de semmi sem mozdul.

Odasétálok a tetemekhez, és ahogy nézem őket, büszkeség önt el. Egyetlen vadászat alatt négy kövér patkány! Ez nem semmi! Nyikolaj sem lőtt volna jobban. Majd néz is nagyot, ha visszatérek a laktanyába! Legközelebb magammal hozom őt is! – határozom el magamban.

Gyors, gyakorlott mozdulatokkal kötök hurkot a zsákmányaim lábára, és erősítem őket az övemre.

Dagadó mellel indulok visszafelé. Vissza, a laktanyában megbúvó hangár irányába. Ahogy elmúlik a vadászat izgalma, ismét van időm az átkozott por okozta viszketéssel foglalkozni. Mostanra az egész testemen érzem a finom szemcsék okozta

poklot. Tenni nem tudok ellene semmit, csak tűrhetem. Minden erőmet összeszedve, futólépésben teszem meg a hátralévő távolságot.

Vége újra a hangár előtt állok, és már alig várom, hogy belül legyek a biztonságot nyújtó acélajtón. Nekifeszülök a tolóajtónak. Nyikorgása túlszárnyalja a szél süvítését. Vigyázok, csak annyira nyissam ki, hogy éppen beférjek. Belépek és visszatolom a helyére. A szél hangja elhal mögöttem, én pedig leszórom a ruháimat a földre. Egy előre kikészített nedves ronggyal dörgölöm végig magam. Ahogy a port eltávolítom, a viszketés is alábbhagy.

Felhúzom az egyenruhámat. Jól nézek ki benne. Besietek Nyikolájhoz. Alig várom, hogy beszámolhassak neki. Most is ott ül az asztal mellett. Elmesélem, hogy mi történt velem odakint. Még a nevetséges hallucinációm is megosztom vele. Nem mond semmit, csak mindentudóan néz rám, és mintha megeresztene egy halvány mosolyt. Miközben a zsákmányról beszélek, egy hirtelen mozdulattal kiterítem őket az asztalra. Látom, hogy most aztán szóhoz sem jut, csak néz rám döbbszent tekintettel. Felnevetek, és jó alaposan hátba verem szegényt. Az ütéstől koponyája nagyokat pattanva gurul az asztalon a patkányokig. „Jaj de éhes valaki!” – nevetek fel hangosan. „Jól van, egyél csak öreg barátom!” – veregetem meg a vállát, majd az elgurult koponyát visszaillesztem a fehérén világító nyaki csigolyák tetejére.

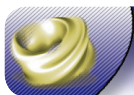
Hagyom, hogy a jó öreg Nyikoláj falatozzon. Ő már csak így nyersen eszi a patkányt. Míg ő táplálkozik, én is nyársra húzok egyet. Csak úgy angolosra készítem, mert szeretem, ha véres a közepe.

Miközben falatozunk, rámosolygok Nyikolájra, és őszintén hálás vagyok, amiért így kitart mellettem. Nélküle nem bírnám...

Placebo

http://www.militec-1.com/emails/img/dust_storm.jpg

ELVESZETT FÉNY

Mark egyetlen pillanatig sem habozott. Mutatóujjával türelmetlenül a fegyver ravaszát kereste, és amint rátalált, érezte, hogy a megkönnyebbülés első hullámai feltűnnek elcsigázott elméje horizontján. Már nem volt visszaút...

2012 decemberét megelőzően legfeljebb a legelvakultabb világvégevárók baljós próféciákkal telezsúfolt fejében bukkant fel a gondolat, hogy hamarosan csaknem hétmilliárd emberi lény sorsa fog váratlan fordulatot venni, és a világ, ahogyan addig ismerték, megszűnik létezni. Nem rajtuk múlt, hogy végül mégis így történt.

Senki nem tudta, pontosan hol és mikor kezdődött. Csupán annyi volt bizonyos, hogy míg novemberben az élet a maga megszokott és néhol unalmas medrében csordogált, addig december közepére és végére már megállíthatatlanul zajlott a folyamat, mely új fejezetet nyitott az emberiség történetében.

Nem ütközött a Földnek aszteroida, nem tört ki a harmadik világháború és a holtak sem keltek ki sírjaikból, hogy ellepjék a városokat, és hörögve vessék rá magukat az élőkre.

A végzet alattomosan kúszott be az emberi létezés előszobájába, hogy azután fékezhetetlen fenevadként rontson rá a nappaliban békésen pihenő háziakra.

Olyan formában érkezett, mely eleinte csak kevesekben keltett gyanakvást: vírusok, baktériumok és a tudomány által ismert megannyi hétköznapi kórokozó képében. Észrevétlenül, de biztosan haladt előre pusztító útján.

Világszerte járványok ütötték fel a fejüket, melyek kezdetben semmiben sem különböztek a Földön rendszeresen végigsöprő sorozatos megbetegedésektől. Néhány nap múltán azonban világossá vált, hogy ezúttal valami egészen más történik.

Lokális influenzajárvány tört ki egy időben minden föld-részen, Ázsiától Amerikáig, Ebola és nyugat-nílusi láz a fekete kontinensen, majd hamarosan egyre nagyobb méreteket öltöttek a tuberkolózis és a vírusos agyvelő- és tüdőgyulladás okozta fertőzések is. És a sor ezzel korántsem volt teljes.

Az emberi civilizáció szinte észrevétlenül kezdte meg világmgyors lesiklását a pusztulás lejtőjén.

Mark éppen aznap ünnepelte harmincharmadik születésnapját, mikor napvilágot láttak az első megbetegedésekkel kapcsolatos híradások.

Volt egy nyugodt állása (nyolc éve tanított történelmet Boston egyik külvárosi középiskolájában), némi jelzőlophitele, egy öreg Toyotája, és persze ott volt Katie. A legelragadóbb teremtés, akivel valaha találkozott. Öt éve szerettek egymásba, és két évvel az események előtt költöztek be első közös otthonukba, ahol nem sokkal később már az eljegyzésüket ünnepelték. A lány – akiből mindig áradt a derű és az életvidámság – csak egy évvel volt fiatalabb Marknál, a házuától néhány utcányira található kórházban dolgozott asszisztensként.

Rajongtak egymásért, megvolt mindenük, amire szükségük lehetett, és reményekkel telve várták az előttük álló nyugodt éveket, a családalapítást, a mások számára talán unalmasnak tetsző kertvárosi idillt. Boldogok voltak.

Az első tudósítás után (éppen Mark születésnapján történt, hogy az esti híradó) még mindketten azt gondolták, hogy csak a

média újabb – szinte menetrendszerű – szenzációhajászásának szemtanúi. Katie még élénken emlékezett az elmúlt évek madárinfluenza-pánikjai nyomán kialakult állapotokra, és mikor erre Mark figyelmét is felhívta, a férfi egyetértett vele. Akkor még nem sejtették, hogy a következő néhány nap mindent megváltoztat majd.

Az események egy időben zajlottak a képernyőn és karnyújtásnyira tőlük, a mindennapjaikban. A híradások szaporodtak, szinte óráról-órára festettek egyre komorabb képet, és ők végig nyomon követhették a fejleményeket, amint a fertőzések és egyéb megbetegedések folyamatosan terjednek, az egészségügy és a kormányzat pedig képtelen úrrá lenni a szélsébesen romló helyzeten. A történetekre senki nem tudott magyarázatot szolgáltatni.

A modern orvostudomány megannyi vívmánya és gyógyszer egyaránt hatástalannak bizonyult (elenyésző számú kivételtől eltekintve), a betegek pedig nem reagáltak semmilyen kezelésre. A széles spektrumú antibiotikumok, vakcinák, vírusölők, gyulladás-gátlók és számtalan egyéb készítmény alulmaradni látszott azzal az ellenséggel szemben, melyen azelőtt számtalanszor felülkerekedett. A nyugati orvoslás csődöt mondott, a szakemberek pedig tehetetlenül várták a csodát, amely nem jött el. Az addig rutinszerűen kezelhető betegségek egyik napról a másikra végzetes kórokká váltak, rohamos gyorsasággal terjedtek, és rövid időn belül a betegek halálához vezettek. A világ értetlenül és döbbenetesen szemlélte saját drámáját. Úgy tűnt, egy láthatatlan kéz valahol lekapcsolt egy kozmikus kapcsolót, kiiktatva vele az emberiség gyógyulásra való képességét, majd ugyanazzal a mozdulattal szabadon engedte Pandora szelencéjének csúf kórságait. Rég elfeledtetnek hitt járványok tűntek fel szinte a semmiből és kezdtek megállíthatatlan pusztításba – Európa egyes pontjain még a pestis és a spanyolnátha is megjelent.

Ahogy teltek a napok, a káosz fokozatosan vette át az uralmat a világ nagyvárosaiban, és terjedt tovább a ritkábban lakott területek felé is.

A hetedik napon – december 14-e volt – Boston összes iskolájában határozatlan időre felfüggesztették a tanítást. Mark (bár ezt akkor még nem tudta) aznap dolgozott utoljára. Vasárnap karantén alá vonták a kórházakat, így hétfőn már Katie is otthon maradt. Együtt hallgatták a TV és a rádió híradásait, kétségbeesetten kutatták az interneten hozzáférhető információkat, és igyekeztek felkészülni minden eshetőségre, miközben mindketten azért fohászkodtak, nehogy felfedezzék egymáson a megbetegedés legapróbb jelét is.

A következő héten a válság tovább mélyült. Egyre több gócpont jött létre, az újabb betegek és a halálozások száma elképesztő méreteket öltött. Akadozni kezdett az áramellátás, a közműhálózatok – karbantartók és dolgozók hiányában – lassanként összeomlottak. Az utcákon állandóvá váltak a zavargások, az emberek elkeseredetten követelték, hogy a hatóságok fékezzék meg a folyamatot, és mentsék meg haldokló rokonaik és szeretteik életét. A rendőrség kivezényelt egységei már nappal sem tudták fenntartani a közrendet. Fosztogatók hullámai

lepték el a városokat a könnyű zsákmány reményében. A bevásárlóközpontok és boltok ellen valóságos rohamok indultak, mert mindenki a lehető legnagyobb mennyiségű élelmiszert igyekezett felhalmozni az otthonában. A lezárt üzleteket feltörték, a gyógyszertárakat pedig egyszerűen kifosztották. Láthatólag senkit nem érdekelt, hogy a járványok ellen nem létezik semmilyen gyógyszer, a polcokon egyetlen doboz sem maradt érintetlenül sehol.

December 21-én az Egyesült Államok kormánya – a világon utolsóként – a válsághelyzetre való tekintettel kihirdette a szükségállapotot, és utcára vezényelte a Nemzeti Gárda maradékat. A következő napon végül megszűnt minden hivatalos TV- és rádióadás. A civilizált világ elérkezett az utolsó felvonás kezdetéhez.

* * *

Magukra maradtak. A külvilág az ajtón kívül rekedt.

A szükségállapot bejelentése után Mark lezárta a házat – bedeszkázta az ablakokat (kivéve néhányat, melyek a hátsó kertre néztek) és eltorlaszolta a bejárati ajtót. A zavargások és a fosztogatók miatt nem akart kockáztatni, ahogyan a környéken senki más sem. Az utcában sorakozó házak ablakain – már amelyikben még élt egészséges lakó – mindenütt sebtében felszerelt rácsok és deszkák törték meg a befelé igyekvő decemberi napfény útját.

Mikor végzett, magához húzta Katiet, és percekig csak álltak némán, szorosan egymást ölelve. Végül a nő törte meg a csendet.

– Most mi lesz, Mark? – kérdezte, és hangjában annyi félelem bujkált, hogy a férfi egy pillanatra megrettent.

– Ne félj, minden re... – Mark valami megnyugtatót szeretett volna mondani, de nem volt képes befejezni a mondatot. Minden olyan szürreálisnak tűnt. A világ kifordulni látszott a sarkaiból. – Azt hiszem, most inkább pihennünk kellene – mondta végül.

Kézen fogta Katiet, és a hálószobába vitte. Az elmúlt napok eseményei okozta kimerültség percek alatt legyűrte őket. Még csak kora délután volt, de egészen másnap délelőttig aludtak, és közben egyikőjük sem álmodott.

* * *

Az első napok különös, kábult tudatállapotban teltek. Képtelenek voltak elhinni, hogy ezúttal nem egy másodosztályú hollywoodi katasztrófafilm kockái peregnek a szemük előtt, hanem mindez velük és körülöttük történik. Egy rémálom kellős közepébe csöppentek, amelyből nem tudtak verejékben fürödve felriadni, hogy aztán a másikkal bújva megnyugod-

janak és visszatárlóznak a valóságba. Ez maga volt a valóság.

Igyekeztek minden órát hasznosan tölteni és lefoglalni csapongó gondolataikat. Lépésről-lépésre leltárba vettek minden készletet, amit az utolsó napokban vásároltak – még a zavargások előtt.

A vendégszobában egymásra halmozva álltak a különböző méretű konzervek (zöldségek, húsok és gyümölcsök egyaránt). Katie úgy számolta, hogy ennyi tartalékkal akár hosszú hónapokig is kihúzhatják. Alapvető élelmiszerek tekintetében sem szenvedtek hiányt; a pincében elegendő cukor, só, liszt, olaj és élesztő sorakozott a polcokon, és Mark néhány zsák burgonyáról is gondoskodott. Még idejében sikerült beszerezniük egy kisméretű generátort is, amit most a hűtőszekrény és a fagyasztó működtetésére használtak. Ezekben kaptak helyet a húsok, tojások, zöldségek és minden gyorsan romló áru.

A nappaliban álló kandalló elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy melegen tartsa őket. Habár a tél addig meglepően enyhe oldalát mutatta, és a ház mögött rakásban állt a felhalmozott tüzelő, igyekeztek spórolni, hiszen nem tudhatták, mit tartogatnak még az előttük álló hetek, hónapok.

A pincében műanyag kannák hosszú sora; mind színültig töltve ivóvízzel (több száz liternyi), de – biztos, ami biztos – Mark vásárolt egy kis kerámiabetétes kézi vízszűrőt is.

A fiókokban elemlámpák, tucatnyi elem, gyufa és gyertya lapult. A világítást legtöbbször ez utóbbiak jelentették, a generátor kapacitását nem akarták feleslegesen terhelni.

Fegyverük is volt: egy Glock, az éjjeliszekrény fiókjában, amit Mark évekkal azelőtt vásárolt, Katie heves tiltakozása ellenére (most először örült annak, hogy így döntött).

Végül ellenőrizték a gyógyszeres szekrényt is. Katie az utóbbi időben rengeteg fájdalom- és lázcsillapítót, antibiotikumot, valamint kötszert hozott haza a kórházból.

A leltározás eredménye csepegtetett ugyan némi biztonságérzetet beléjük, de tisztában voltak vele, hogy ez csak átmeneti, és kártyavárként dőlhet össze akár a legapróbb fuvallatra is.

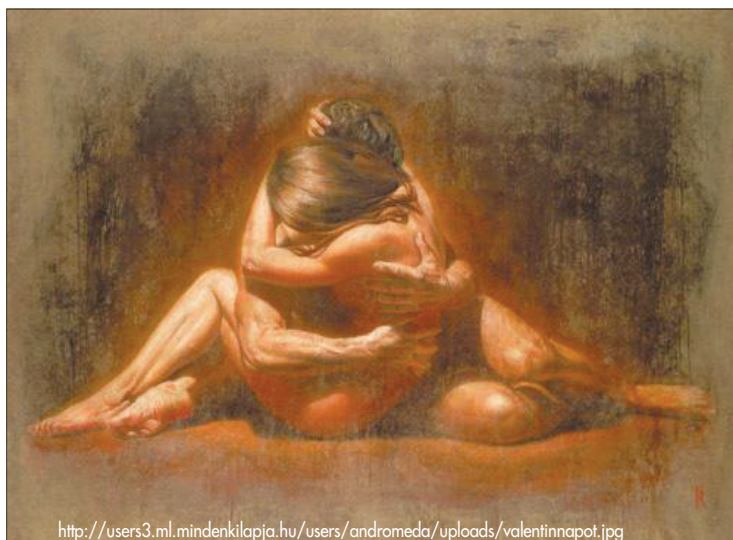
* * *

Néhány nap elteltével a külvilág hangjai fokozatosan megszűntek, már egy lélek sem mozdult odakint. Az ablakokat takaró deszkák közt kikémlelve csak a kihalt utca bámult vissza rájuk. Ők pedig nem merték elhagyni otthonuk biztonságát.

Az idő is egész más tempóban haladt, mint az előtt. A ház falai közt töltött órák szinte napoknak tűntek, a mindent beborító csend pedig sokszor fülsértőnek hatott. Más körülmények közt biztosan élvezték volna a hirtelen jött nyugalmat, de a környéken és az otthonukban uralkodó mozdulatlanság most sokkal inkább kísérteties volt. Mintha megállt volna az idő körülöttük. Talán még azon sem lepődtek volna meg, ha az utca végén feltűnnek a Langolierek, hogy rémisztő robaj közepette felfalják a múltat és vele együtt mindenkit, aki benne ragadt.

Életükben először nem ünnepelték a karácsonyt és az újévet.

Ahogy teltek a napok, a könyvek a szokásosnál is hasznosabb barátok bizonyultak; mindketten nagyon sokat olvastak, ám az idő legnagyobb részében mégis inkább beszélgettek. Az együtt töltött évek alatt a munka miatt soha ennyi idejük nem volt még egymásra. Most minden nap órákon át feküdtek az ágyon, vagy csak ültek a kanapén (Mark ilyenkor Katie ölébe hajtotta a fejét), miközben kibeszélték magukból gondolataikat,

<http://users3.ml.mindenkilapja.hu/users/andromeda/uploads/valentinnapot.jpg>

érzéseiket és félelmeiket. Úgy kapaszkodtak a másikba, mint a tengerben fuldokló a feléje dobott mentőövbe. És pontosan ezt is jelentették egymás számára. Menedéket. Az utolsó világító fénypontot a mindent körülölelő szürkeségben.

Esténként szorosan egymást ölelve aludtak el – egyszerűen képtelenek lettek volna máshogy álomra hajtani a fejüket –, és szinte ugyanígy is ébredtek reggelente, bár álmaik zaklatottak és rövidek voltak.

Mark minden nap bekapcsolta a rádiót abban a reményben, hogy esetleg talál valamilyen adást – bármit, ami visszaadhatja számukra a reményt. Az éterben azonban legtöbbször csupán néhány kóbor vészzhívás keringett, melyek elkeseredett sugárzói vagy orvosi segítségért esedeztek, vagy élelemért könyörögtek önmaguk és még élő szeretteik számára. Egy késő januári délelőttön végül mást is felfedeztek.

* * *

Mark éppen a rádió gombját tekergette, mikor meghallotta az első hangfoszlányokat. Katie bejött a konyhából, és letelepedett mellé.

– Találtál valamit... szívem? – kérdezte. Próbált nyugodtnak látszani, de arcára kiült a félelemmel vegyes kíváncsiság.

– Még nem tudom. Azonnal kiderül – mondta Mark, és érezte, hogy szaporábban kezd verni a szíve.

A rádióból hallatszó rekedtes férfihang gazdája, aki egyszerűen csak Próféta-nak nevezte magát, hosszú monológba kezdett.

Azt állította, hogy a régi világ teljesen megszűnt létezni, és a civilizáció összeomlott. A városok elnéptelenedtek, és már csak maroknyi ember maradt életben, de azok sincsenek teljes biztonságban, akik eddig túléltek, mert bárkit, bármikor utolérheti a végzete. Isten haragját emlegette, és többször is elismételte, hogy nincs menekvés senki számára, mert „az emberi faj szavatossági ideje lejárt”.

Mindketten döbbszent csendben hallgatták végig. Amit addig csak sejtettek, de maguknak sem mertek bevallani, most beigazolódni látszott. Mark nem bírta tovább várni, muszáj volt bizonyosságot szereznie. Maga sem tudta, hogyan, de muszáj volt – mindkettőjük érdekében. Magához vette a Glockot, és elindult, hogy hosszú hetek óta először kilépjen az utcára, azzal az eltökélt szándékkal, hogy addig megy, amíg meg nem bizonyosodik arról, hogy a hang a rádióban igazat mondott. Ha csak a halott külvilág várja odakint, akkor is.

– Mark...ne! Kérlek! Talán még várnunk kellene – Katie érezte, hogy nem tudja megállítani a férfit, és ez megrémítette.

– Várnunk? Mégis mire?

Mark magához húzta a lányt, átölelte és megcsókolta a homlokát.

– Nemsokára visszajövök. Ígérem! De tudnunk kell! – mondta, azután megfordult, kilépett a tornácra és átvágott a kerten.

* * *

Csupán a kórházig jutott.

Nem kellett tovább mennie, hogy tudja, a Próféta nem hazudott. Néhány utcányira a házuktól már látni lehetett a belváros épületeinek körvonalait, melyek némelyike felett most fekete füstoszlop kígyózott az ég felé. Már hosszú napok óta éghetett az őket tápláló tűz. A csontig hatoló januári szél nemsokára a belőlük áradó szagot is magával hozta.

Az utat mindenfelé magukra hagyott autók és felborogatott kukák szegélyezték. Mindent betöltött a mozdulatlanlanság. És a csend. A természetellenes, halotti csend, mely nem lehetett egy élő, lüktető világ sajátja, és amely eloszlatta minden kétségét.

A remény utolsó morzsái is eltűntek.

Két órán át volt távol. Mikor hazaért, Katie-nek csak egyetlen pillantásra volt szüksége – Mark fásult, üres tekintetét látva minden azonnal egyértelművé vált. Egyikőjük sem volt képes megszólalni. Némán maguk elé révedve mentek be a házba.

A következő napokban sorra járták végig a környék összes házát, bár egyetlen kéményből sem láttak füstöt felszállni. A megbetegedéstől való félelmük most teljesen háttérbe szorult. Tudniuk kellett, hogy egyedül vannak-e, vagy mások is életben maradtak-e rajtuk kívül. Bárhol.

Amit találtak, rosszabb volt minden félelmüknél. Némelyik ház üres volt, de a legtöbbször megtalálták egykori lakóik enyészetnek indult maradványait is. Hiába merészkedtek minden nap egyre messzebb, életnek sehol nem találták nyomát. Február végén újra lezárták a házat – ekkora a rádió is teljesen elnémult.

Már beköszöntött a május, mikor a készleteik érezhetően fogyni kezdtek. Eleinte a közeli házakból pótolták, amit csak tudtak, de hamar rá kellett jönniük, hogy ezt nem folytathatják a végtelenségig.

Érezték, hogy a sorsuk feltartóztathatatlanul közeledik feléjük, csupán abban nem voltak biztosak, mikor kell szembenézniük vele.

* * *

Katie egy fülledt augusztusi napon halt meg.

Két napig feküdt lázasan, végül a harmadik reggelén a szervezete feladta a küzdelmet. Semmilyen gyógyszer nem használt, és azt sem tudták, milyen kór támadta meg.

Csendben, békésen távozott, Mark az utolsó pillanatokban is a karjaiban tartotta.

Abban a két napban a férfi már nem volt önmaga. Az órák összefolytak, az idő múlását nem érezte többé.

Most csak ült az ágyuk szélén üres tekintettel, és halott menyasszonya kezét fogta. Már délutánba hajlott, mikor először képes volt megmozdulni. Gyengéden ölbe vette Katie testét, a hátsó kertbe vitte, és eltemette. Mozdulatai gépiesek voltak, a fájdalom és a gyász megbéklyózta gondolatait, csak az ösztönei vezették.

Elviselhetetlen légszomj fojtogatta, úgy érezte, azonnal megfullad. Sírni akart. Zokogni, amíg csak levegő van a mellkasában, de még erre sem volt ereje. Ehelyett némán könnyezett, miközben a külvilág lassan egyetlen apró ponttá zsugorodott körülötte.

Az utolsó tiszta kép, ami még eljutott a tudatáig, az volt, amint Katie sírja előtt térdel. Ezután felállt, és lassan besétált a házba.

Mikor ismét kilépett a kertbe, jobb kezében már ott sötétlett a pisztoly. Visszament a földhalomhoz, és leült a fűbe. Katievel akart lenni újra. Ez a gondolat ismétlődött a fejében folyamatosan, már csak ez az egyetlen vágy lüktetett benne. Nem volt többé maradása ebben a halott és fény nélküli világban.

Mélyet lélegzett a forró, augusztusi levegőből, behunyta a szemét, majd lassan felemelte a kezét. Egyetlen pillanatig sem habozott. Mutatóujjával türelmetlenül a fegyver ravaszát kereste, és amint rátalált, érezte, hogy a megkönnyebbülés első hullámai feltűnnek elcsigázott elméje horizontján. Már nem volt visszaút.

A megsemmisülés mindent feloldozó örvénye magába fogadta, és jótékony lepelként borult rá.

getkey

THE GROWING DEBT – A SPEKULÁNSOK INVÁZIÓJA

Minden Amerikával kezdődött. 2012. december 12-én hatalmas erejű, gigantikus földrengés rázta meg New York-ot. A pusztítás elképzelhetetlen méreteket öltött. A katasztrófa epicentruma a Wall Street volt, ahol az óriási, példa nélküli lökéshullámok bedöntötték a teljes bankrendszert, amely több millió kisérvényes megtakarításait, valamint az egész amerikai gazdaságot maga alá temette.

A hatást, valamint a szerencsétlenséget követő zűrzavart nem lehet szavakkal leírni. Munkanélküli banki topmenedzserek és pénzügyi tanácsadók hada lepte el az utcákat, ahol halomban álltak a kidobott bankpapírok és értéktelen részvénytöredékek. Azonban ez még csak a kezdet volt! Az amerikai cégeknek hitelező tengerentúli pénzintézeteknek rá kellett döbbsenniük, hogy befektetéseik pillanatok alatt semmivé foszlottak. Pánik tört ki! A helyzet eszkalálódott. A hitelintézeteknek egyre több és több eszközt kellett leírniuk, a behajthatatlan, fertőzött aktívák állománya folyton-folyvást nőtt. A fertőzött kintlévőségek és követelések koncentrációja pedig idővel elért egy olyan szintet, hogy a fertőzésnek kialakult egy követeléskezelő cégekről emberre terjedő változata, ami ellen nem volt se gyógyszer, se kezelési mód.

A fertőzöttekből öntudatlan, vérengző zombik lettek, akiket csak a nyers emberi agy, vagy a spekulatív, devizaalapú tőkepiaci befektetések tarthattak életben. A vírus szélvészgyorsasággal terjedt, nem használtak a jól bevált vakcinák, se a végtörlesztés, vagy az árfolyamrögzítés. Az elkeseredettség hatására bevetett, eddig kipróbálatlan unortodox módszerek is sorra csődöt mondtak.

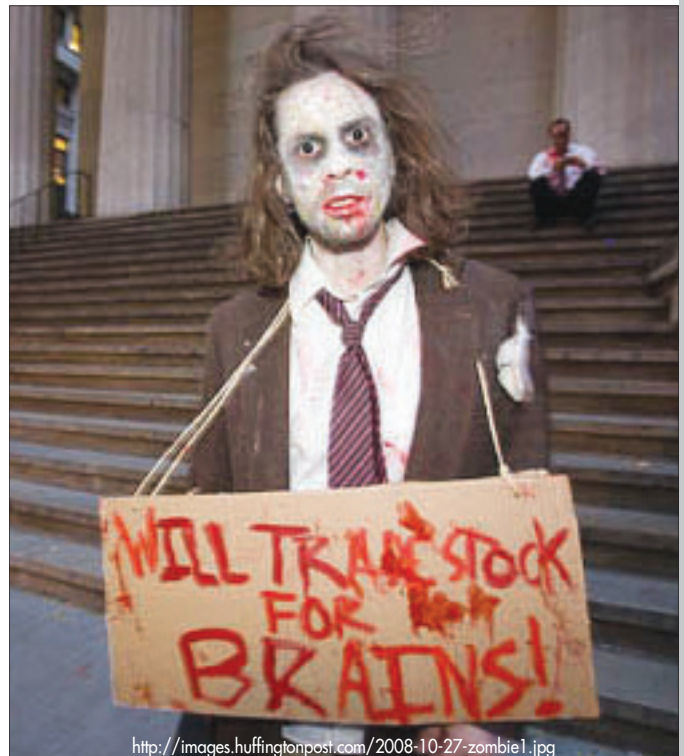
A hatalmas zombihordák egész városokat, országokat taroltak le. 2013. március 18-án bejelentették, hogy egyes McDonald's egységek határozatlan ideig nem nyitnak ki, erre a II. világháború óta – mikor is Sztálingrádban az orosz személyzet nem volt hajlandó a rubel helyett birodalmi márkával fizető SS-katonákat kiszolgálni – nem volt példa. Április 3-án a Bet and Win közleményben tudatta, felfüggeszti a nyeremények kifizetését (új téteket még elfogadnak). Május 28-án pedig az utolsó ingyenes online pornóoldal is elérhetetlenné vált.

Minden szem Kínára (az új, immár egyetlen szuperhatalomra) szegeződött, melynek Központi Bizottsága a taktikai atomfegyverek – mint végső megoldás – bevetése mellett döntött. A lopott amerikai licenszek alapján megépített, és torrentdalakról letöltött CIA-szoftverekkel irányított rakéták azonban az eredetileg kijelölt célpontok helyett a legnagyobb orosz városokba, valamint fegyverraktáraknak álcázott, hamisított márkajelzésű termékeket gyártó illegális kínai ruhagyárakba csapódtak be, tovább fokozva a totális zűrzavart.

Nyugat-Európa pillanatok alatt elveszett. A német katonák megtagadták a harcot. Nem merték vállalni, hogy antiszemitanak nézzék őket, amiért a világ elpusztítására törő könyörtelen spekulánsokra lőnek.

Európa totális pusztulását már csak egyvalami akadályozhatta meg: a magyar hadsereg. Az a sereg, mely már annyiszor mentette meg a kontinenst a rátörő idegen vésztől Muhinál, Várnánál, Mohácsnál. Májig nem tudja senki, hogyan jutott el a vírus Magyarországra. A polgári oldal szerint Simor András hozta be az egyik offshore cégén keresztül, míg a Demokratikus Koalíció szerint a fertőzést először Matolcsy György kapta el, mikor megharapott egy a magyar GDP növekedési kilátásokat lefitymáló IMF közgazdászt. A lényeg,

hogy a zombik seregei egyszer csak megjelentek a határon, és a hosszú, kíméletlen gazdasági szabadságharcban kimerült Magyar Honvédség nem volt képes megállítani az inváziót. Pedig még a szülési szabadságon lévő női tűzérket is megpróbálták behívni – sikertelenül –, hogy feltartóztassák a nemzet elveszejtésére törő spekuláns szörnyetegeket. Végül 2013. június 7-én Felsőrajk mezején egy a hadsereg kötelékébe tartozó hagyományörző huszárcsapat egy utolsó, elkeseredett rohamot indított, hogy megmutassák, milyen is az igazi magyar virtus. Bátor és vakmerő rohamuk azonban fennakadt az egyre csak özönlő zombik végtelennek tűnő tömegén. Pár óra múlva csupán véres húscafatok jelezték a csata helyszínét. És néhány szétépett kalocsai mintás trendi huszárdolmány, belső zsebében Hende Csaba buzdító levelével, melyben az Armyscience 2012/2. számát idézve bátorította a huszárokat, felhívva figyelmüket, hogy egy szuronyos magyar katona felér ezer rakétás amerikaival. Ezt figyelembe véve érthető csak meg igazán a felsőrajki katasztrófa valódi mértéke. Innentől kezdve a szervezett ellenállás Magyarországon megszűnt létezni, mindössze néhány magányos hős küzdött tovább honvédségi raktárakból szerzett, leselejtezett kanálgépekkel és Afganisztánból visszamaradt, lejárt szavatosságú napolajjal felfegyverkezve. Persze, ha valamit megtanított a történelem, akkor az az, hogy Magyarországot nem lehet olyan könnyen legyőzni! Ez az ország sosem adja olcsón! A Nyugat-Európán végigrohanó szörnyek itt olyan ellenféllel találták magukat szembe, amit sokan a legrosszabb ellenségüknek se kívánának: a közpénzből fizetett, kormányközeli fővállalkozókkal megépített gyenge minőségű magyar utakkal. Amire a világ egyetlen hadserege sem volt képes, azt a magyar utak kis híján

<http://images.huffingtonpost.com/2008-10-27-zombie1.jpg>

megtették: csaknem megállították ezt az eszevesztett, pusztító hordát. Bokaficamos, combnyaktöréses zombik százai, ezrei heverték az utak mellett magatehetetlenül, kínok közt fetrengve. Végül azonban a megmaradtak találtak olyan autópályaszakaszokat, ahol az alvállalkozókat az építés során kifizették, ezért nem lopták ki az összes anyagot az úttestből. Az invázió így folytatódott és a hömpölygő, pusztító áradat letarolt mindent, ami az útjába került. A pánikba esett lakosság fejtenül menekülni próbált. Egyesek – hogy elkerüljék a legrosszabbat – önként vetették magukat a halál karjaiba. Félelmükben és elkeseredettségükben Kenesénél több ezren gázoltak a Balatonba, akár a lemmingek, hogy véget vessenek az életüknek. Bár utólag elterjedt, hogy mind közmunkások voltak, akiket csak azért vittek oda, hogy napi nyolc órában bruttó 47 ezer forintért pusztá kézzel, kemény fizikai munkával sáncokat építsenek, és ők inkább ehelyett választották a gyors és fájdalommentes elmúlást. Sosem derült ki, mi is volt az igazság, de az biztos, hogy az élőholtak serege, akár egy vészjósló, sötét fergeteg végigvonult az egész országon, és hamarosan Budapest is a martalékká vált. Csupán néhányan maradtak, hogy megpróbálják azt, ami ekkor még mindenki számára lehetetlennek tűnt: a túlélést egy zombiktól nyüzsgő, elnéptelenedett városban...

A sötétítőfüggönyök teljesen el voltak húzva, de az erős, tűző, késő augusztusi napfény még így is utat talált a szobába. A hőség már két hete tombolt, és egyre elviselhetetlenebb volt. Jenő az ágyon fekvé a hőmérőt nézte a sejtelmes félhomályban: 32°C-t mutatott. Délután 2 volt, és már a második üveg ásványvizet itta, gondosan került minden fölösleges mozdulatot, de így is izzadt, mint Galambos Lajcsi egy iron man versenyen. Az izzadság végigfolyt a hátán, hogy olyan területre jusson el, ahonnan már nem vezet tovább út. Megpróbálta letörölni a homlokán gyöngyöző verejtékcseppeket, amivel csak ennyit ért el, hogy sikerült a karján lévőekkel összevegyítenie őket. Már ötödik napja nem mosakodott, és olyan szagokat árasztott, amelyeket a 4-es 6-oson hajótörést szenvedett hajléktalanok szoktak, miközben megpróbálnak nyugodtabb vizekre evickélni a Blaha Lujza tér, Ferenc körút, Nyugati-aluljáró Bermuda-háromszögben, óvatosan megpihenve az üveghegyek között, amik ugyan sokuk életét futtatják már zátonyra, de a kisboltban még mindig beválthatók egy kannás borra, ami számukra értékesebb, mint Fekete Szakáll elásott mesés aránya a rátaláló kincsvadászoknak. Akár csak ők, Jenő is rég túljutott már azon a ponton, ahol a dezodor még bármiféle segítséget jelenthetett volna. Csapdába esett egy a hőség és emberevő szörnyek uralta városban légkondicionálók, csapvíz és a remény nélkül, hogy helyzete valaha is jobbra fordulhat. Ki gondolná, hogy egy vérszomjas zombik uralta a világban a személyi higiénia fenntartása a legembert próbálóbb feladat? Pedig de. Márpedig egyre inkább úgy tűnt, hogy Jenő elveszíti ezt a harcot.

Az invázió kezdetén elhatározta, próbál mindent pozitívan nézni. Nyilván ha valaki emberevő szörnyek közé csöppen, akkor nehéz bármi pozitívumot felfedezni a helyzetében, de ő megpróbálta lelkesíteni magát. Hiszen mekkora kihívás ez! Se lehúzható WC, se mikrosütő. Ő akkor is meg fogja csinálni! Túléli!

Eleinte mindenféle romantikus, ábrándos terveket szőtt. Például először úgy gondolta, hogy majd a szabadban, természet lágy ölén, madárcsicsergés és játszadozó mókások között a közeli parkban fogja végezni a dolgát, ahogy az igazi túlélők. A zombik napközben úgyis a bankok és a pénzváltók környékén szoktak gyülekezni. Arra az esetre pedig, ha pedig mégis összeakadna velük, mindig tartogatott magánál egy pár

jóval a piaci hozam alatt teljesítő, japán yen alapú jelzálogkölcsonból fizethető, 120 éves futamidejű brókernetes unit-linked biztosítási kötvényt, amivel elterelhetette a figyelmüket. Így hát pár héttel korábban – hóna alatt egy csomag vécépapírral és a biztosítási kötvényekkel (gondosan ügyelve, hogy csak az előbbi használja rendeltetésszerűen) – elindult, hogy megtegye, amit mióta az eszébe jutott, még sosem csinált porcelán ülőke nélkül. A nap lágy sugarai finoman simogatták, miközben elhaladt a zürzavaros idők ellenére még mindig teljesen ép HÉV és villamos vezetékek mellett (bizony, a járvány nem válogatott, származásra, és bőrszínre való tekintet nélkül mindenkit ugyanúgy elragadott), és öt percnyi kellemes, frissítő séta után ott is volt a parkban. Szépen beszélt a bokrok közé és... És fogalma se volt, hogy akkor ezt most hogy is kellene kivitelezni. Akárhogy próbálkozott, nem tudott olyan pózt felvenni, hogy a bokráját, vagy a nadrágját ne maszatolja össze. Bár olyan pozíciókat is kipróbált amik még a Káma Szutrában sem szerepelnek, félórányi reménytelen kísérletezgetés után feladta. Csak állt ott pislogva, bénán, akár Bödöcs Tibor, ha temetésen lép fel.

És ez volt az a pillanat, amikor először megtört benne valami. A fiasco miatt érzett keserű csalódottság hatása alatt arra gondolt, a saját határait senki sem tudja túllépni. Nem elég életrevaló, hogy csupán a saját eszébe és erejét használva egyedül életben maradjon ebben a modern technika vívmányait nélkülöző, ellenséges világban. Elszállt a kezdeti lelkesedése, innentől kezdve csak próbált valahogy eleveckélni egyik napról a másikra.

Nyilván sokan azt mondják, ugyan már! Az ősidők kezdete óta sikerült megoldani ezt a kihívást. Na igen, de vannak dolgok, amiken az ember csak akkor kezd el gondolkodni, amikor először szembesül velük. Addig mindenféle fölösleges filozófiai dilemmákra fecsérlti az idejét. Például, hogy a padláson az a kicsi pók hogyan viszi fel a hálóját a padlótól egész a plafonig? Hogy a fenébe tudja kifeszíteni? Ez a kérdés 5 évet vett el Jenő életéből. És ez az öt év most nagyon hiányzott.

A mostani problémáját is meg lehetett volna oldani, csak hát internet nélkül nem tudta legoogelozni a választ, ahogy a normális, önálló gondolkodástól elszokott 21. századi emberek szokták a tudás alapú társadalom és az okostelefonok korában. Pedig ő tényleg felkészült! Torrentről még a járvány kezdetén megpróbálta letölteni a The walking dead mindkét évadát, hogy igazi profi zombivadásszá képezze magát. Végül a hálózat összeomlása miatt csak a másodikat sikerült, de ott nem foglalkoztak afféle hétköznapi problémákkal, mint a főzés megoldása egy gáz és áram nélküli panelban, vagy a fürdés kivitelezése egy olyan helyen, ahonnan kilométerekre van a legközelebbi patak. Az egész film csak a kisszámú hozzáférhető jó nő elosztásának problematikája körül forgott, amit a csajok úgy szoktak hívni: szerelmi szál.

Ő igen a csajok! Már az Apokalipszis előtt sem volt egy Casanova, de azóta a bulik italakcióit kihasználó részeg, kevés – azaz vele – is beérő, bármire kapható, túlsúlyos főiskolás cicababák száma a nullára redukálódott. Május 28-a óta pedig iszonyúan beszűkültek az egyéb szórakozási alternatívák is. Áram nélkül a DVD-inek sem vette semmi hasznát. Korábban mindig sznoboknak tartotta azokat, akik azt állították, az online tartalmak sosem veszik át a nyomtatott kiadványok helyét, de most be kellett látnia: igazuk van. A régi magazinjai nélkül feladta volna, csak ezek hoztak némi változatosságot egyhangú életébe. Ki tudja, talán egyszer még a színházról is megváltozik a véleménye. Régen úgy vélte, az emberek legfeljebb rongyrazásból járhatnak egy olyan helyre, ahova többtízezer a belépő, és ugyanazt nyújtja, mint a mozi, csak gyengébbek az effektek. De ahogy belegondolt, rá kellett

döbennie, ha majd véget ér ez az egész szörnyűség, nem túl valószínű, hogy egyhamar túl sok monumentális hollywoodi szuperprodukció fog készülni.

Ha valaha véget ér! Hát igen. Ő még szerencsés. Ismert olyanokat, akik sokkal rosszabbul jártak. Sok ismerőse vidéken ragadt. TV, Internet vagy akár egy vacak rádió nélkül a szüleivel! A legjobb barátja az utolsó SMS-ben, amit küldött, azt írta, hogy az anyja beszélgetni akar vele a kapcsolatukról, úgy-hogy ő most megy a konyhakészért. Az nem derült ki, kibe akarja belevágni, de Jenő remélte, hogy a szívére hallgat, és jól dönt. Különben kivel fog majd sörözni?

A napok és a konzervek idővel egyre egyhangúbbak lettek. Lakásról lakásra járt, hogy ott oldja meg, amit a parkban nem sikerült. Ez nyilván nem növelte a lakások értékét, de hát az ingatlanpiac amúgy is eléggé pangott. A zombik eléggé leapaszották a fizetőképes – és általában a bármiféle – keresletet. Jenő lelkiismerete nem engedte meg, hogy fosztogasson, ezért mindenhol csak a túléléshez szükséges legfontosabb dolgokat vitte magával. Mivel filmekben látta, hogy a vámpírok és vérfarkasok ellen az ezüst a leghatásosabb fegyver, úgy okoskodott, hogy a zombik ellen az arany és a gyémánt használhatnak. Elég nagy készletet halmozott már fel belőlük. A bevásárlóközpontokból összegyűjtött úgy 800 milliót is bankjegyekben, ha majd esetleg fűteni kellene később. Úgy számolta, ha még 2 milliárd összegjön, az nagyjából elég is lesz (hátha hosszú lesz a tél). De most a szobában az augusztusi melegben fekvő és a saját levében főve, nem érdekelte a 8 cipősdoboznyi készpénz és a nagyjából 15 kilónyi arany ékszer. Egyre nehezebben viselte az ingerszegény környezetet, a monotonitást, a hőséget, a zuhany és a hideg sör hiányát. Ki gondolta, hogy egy zombik uralta világban az unalom az egyik legádázabb ellenség? Pedig így van. És Jenő ezen a napon feladta. Nem bírta tovább. Elhatározta, hogy másnap véget vet az egésznek. Az utolsó este azért még mulatni akart egyet, utoljára kirúgni a hámból. Így késő délután jelentősebb mennyiségű langymeleg rumot meg kólát szerzett be, és úgy kitombolta magát, mint egy baltás azeri az örmény óvodában.

Másnap aztán szemernyi kétsége sem maradt, hogy tényleg meg akar halni. Nem akarta saját maga megtenni. Inkább kifeküdt az utcára, és várta, hogy a szörnyek befejezzék. Várt, várt, várt és várt. De a kóbor kutyákat kivéve – akik a kínai büfék bezárása óta hihetetlenül elszaporodtak – nem támada

meg semmi. Értetlenül állt a dolog előtt, nem tudta elképzelni mi történhetett. Lassan összeszedte magát, és elindult, hogy megtudja hova tűnhettek a szörnyek, akik elől hónap óta menekült.

A zombik inváziója megállíthatatlannak tűnt, az is volt. De aztán egy idő után, ahogy eltűntek a lehetséges prédák, és a szabad-felhasználású devizahitelek is elfogytak, a szörnyek éhezni kezdtek. Elkeseredettségükben egyre kétségbeesettebb cselekedetekre ragadtatták magukat. Már az állatkerti csimpánzokat is megtámadták, később pedig a bölcsészekre is ráfanyalodtak. Ekkor vesztette életét az egyetlen magyar bölcsész-celeb, Puzsér Róbert (R.I.P) is, aki ahelyett, hogy egyszerűen elfutott volna, inkább Kant és Schopenhauer műveiből idézve próbálta meggyőzni támadóit arról, hogy a békés, előítéletektől mentes együttélés zombik és emberek között igenis lehetséges. (Hát igen, az ő elfogyasztása nem sokkal hosszabbította meg a szörnyek agóniáját.)

Végül augusztus 31-én egy Raiffeisen fiók előtt az utolsó, svájci frank alapú áruhitelét dán koronára átváltani próbáló zombi is kilehelte a lelkét.

Ahogy Jenő haladt végig az elnéptelenedett, zombitetemek borította utcákon azon gondolkodott hogyan is csinálhatná meg a szerencséjét ebben az új, posztapokaliptikus világban. Van 800 milliója. Mihez kezdjen vele? Ausztrália elég elszigetelt ország, ott valószínűleg kisebb volt a pusztítás mint máshol. Ausztrál részvények? Nem is rossz ötlet! Valakinek majd a sok rothadó tetemet is el kell takarítania. A hulladékkezeléssel foglalkozó cégek is igazi aranybányák lesznek!

Miközben így, gondolataiba merülve tervezgette az életét, egyre éhesebb lett. Szinte ölni tudott volna egy kis nyers agyért. Hogy elterelje figyelmét az egyre kínzóbb éhségről, éneklésbe fogott. Egy réges-régi, még a spekuláns zombik ideje előtti slágert kezdett el dalolni:

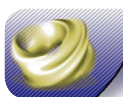
„Minden mindenki ellen, Mindegy, csak dolgozni ne kelljen.”

És énekelve, fűtyörészve elindult a legközelebbi Raiffeisen bankfiók felé, hogy kedvezőbb kondíciójú pénzügyi instrumentumra cserélje az Apokalipszis előtt nagyképernyős LCD TV-re felvett devizaalapú hitelét.

U. R. de Same

http://i.telegraph.co.uk/multimedia/archive/02043/halloween-zombies_2043163i.jpg

ZSIRÁF ÚT 88., A VILÁG VÉGE

Már régen felkelt a nap, délelőtt tíz óra volt, amikor Mihály bácsi is ébredezett. Alaposan elaludta a világvégét, már javában benne voltunk a sűrűjében. Fel akart ő kelni hamarabb, de éjjel a macska leverte az ébresztőóráját, és menthetetlen tönkrement. Nagyot nyújtózott, és elkezdett komótosan öltözködni, erre az alkalomra ki volt készítve a legjobb öltönye.

Arról a tényről, hogy a földre ható erők középpontja éppen az ő házáét éri, sem neki, sem senki másnak nem volt tudomása. A bekövetkezett együttállás mérhetetlen, műszerekkel érzékelhetetlen sugarai a Zsiráf út 88.-at vették célba, hol Mihály bácsi éppen a nyakkendőjét kötötte, elvégre legalább az utolsó napon adjon minél többet magára az ember. Még a fiókban őrzött arany karkötőjét is magára csatolta, ami sosem volt szokása.

Odakint legalább mínusz húsz fok lehetett. Fel kell öltözni rendesen, gondolta Mihály bácsi, miközben nyaka köré tekerte kedvenc vörös sálját. Gondolatai elkalandoztak, a júliusi rekkenő hőségre vágyakozva. De jó lenne, ha most is legalább a homlokán megjelenne néhány verejtékcsepp. Kinézett az ablakon. Odakint váratlanul hatalmas szél támadt, a fák úgy hajladoztak, mintha ki akarnának szakadni a következő pillanatban a helyükről. Mihály bácsi kiment az udvarra, megnézni, valami kárt okoztak-e a váratlanul jött széllelökések, de menten elfeledte, mit is akart, mert amit kilépett, mellbe vágta elemi erővel a forróság. A feltámadt szél, mintha éppen a sivatag forróságát kapta volna fel és repítené ide. Az ereszről csüngő jégcsapok azt sem tudták, hogy csepegjenek. Mindenfelé a váratlan olvadás jeleit lehetett felfedezni.

– Ez már a világ végének a kezdete – gondolta magában, – ezek szerint a hőség fog elpusztítani bennünket. Csak ne történjen meg hirtelen, maradjon még pár év ilyen, hogy decemberben is hőség van, és a fák újra lombkoronát növesztenek.

Az egész talán másodpercek alatt zajlott le, de egy percnél nem volt semmivel sem több, a közeli diófán, elkezdtek nőni, fejlődni a haragos zöld levelek. Ugyanígy járt kicsi késéssel Mihály bácsi büszkesége, a vén cseresznye is.

– Nézzenek oda, csak gondolnom kell valamire, és az menten meg is valósul – vonta le a következtetést az öreg. Kétségtelen már második vágya vált valóra pillanatok alatt. Megtörölte gyöngyöző homlokát, s közben rádöbbsent, még mindig a vastag télikabát van rajta.

A decemberi nyár kellős közepén. Amint tovább gondolta lehetőségeit, kezdett megjijedni.

– Most már nagyon kell rá vigyáznom, milyen gondolatokat engedek felszínre kerülni, Mihály, csak a jóra gondolni – bízta magát. Üresnek kell maradnia a fejének, abból nem lehet semmi baj, határozta el. Ennek megvalósítása azonban távolról sem egyszerű. Mihály bácsi arcát a felelősség súlya teli rőtta mély barázdákkal. Homlokán mély ráncok jelentek meg.

Ellenben támadt egy korszakalkotó gondolat, mi lenne, ha a szomszédja, a mogorva Örzse mama ezentúl szeretné őt, nem lennének haragban. Elvégre mégis a szomszédja, így nem mehetünk neki a világ végének. Nem is telt el sok idő, csengettek. Mihály bácsi már semmin nem lepődött meg, azon sem hogy ez a kívánsága is valóra vált. Az ablakból látta ugyanis, Örzse mama áll a kapu előtt, kezében hatalmas fonott kosár, nehéz lehet, mert csak úgy görnyedezik a néne a súlya alatt.

– Jó napot szomszéd, ne haragudjon meg, hogy zavarom,

azért jöttem, hogy ezentúl ne tartsunk haragot egymással. Nézze már, hoztam ezt a füstölt sonkát, még a fiamnak tettem félre, de ezt maga sokkal inkább megérdemli.

Hoztam egy liter jófajta szilvóriumot is, ha beenged, koccint-hatunk a békülésünkre.

Mihály bácsi betessékelte a konyhába a szomszédot, elvette a békülési ajándékot, és poharakat vett elő.

– Maradhat a kosár is, talán még hasznát veszi, szölt Örzse néni. Koccintottak, legalább háromszor, biztos ami biztos. A szomszédasszony azzal búcsúzott el, ha majd valami finom süteményt süt, mindig hoz át belőle, hiszen tudja, az én pitémnek nincs párja a faluban. Mihály bácsi helyeselt és örült az események kedvező fordulatának.

Emberek közé kell mennem, gondolta, irány a kocsmá. Már átöltözött nyári öltözékbe, fején szalmakalap, mikor újra csengettek. Kíváncsian ment a kapuhoz, de igen meglepődött a látványtól. Ismét Örzse néni jött látogatóba, kis pálcával Rudit, a három mázsás herélt kant terelgetve.

– Ajándékba hoztam, maga arany szívű ember, nyissa már ki a kaput, hogy tereljem be az ölbe ezt a lomha jószágot. Ki másnak adjam, ha nem magának, igazán rászolgált.

Mihály hamiskásan mosolyogva köszönte meg az értékes ajándékot, amint a természetes ártány a helyére került.

– Köszönöm, de ne haragudjon, most el kell mennem fontos ügyben, majd ha hazajöttem, még beszélgetünk.

Miután a szomszédasszony eltiptegett, Mihály máris kerékpárral a kocsmába indult. Tett el pénzt bőven, az volt a terve, alaposan felönt a garatra, hátha attól majd tovaszáll a képesége, hogy minden gondolata valóra válik. Jó dolog ez, de nehezen kezelhető, és eddig is megvoltam nélküle. A füstmentes ivóban találkozott a régi ivócimborákkal. A jelenlévők a vendégeim, csapos, öntsön legyen kedves mindenkinek amit iszik.

– Emeljük poharunkat a világvégére, és hogy az elkövetkező idők sokkal jobbak legyenek az eddigieknél – mondta, mikor mindenki megkapta italát.

Az udvaron, ahol lehetett dohányozni, a hirtelen jött légáramlatról beszéltek az emberek.

Mihály kedvenc muskotályos borát kortyolgatta, ez úgy tűnt, elfojtja gondolatait. Mi lenne, ha újra tizenhét lennék. Gyorsan elhessegette az ötletet, nehogy itt váljon valóra, elbúcsúzott, és indult haza. Otthon aztán szabadjára engedte a fantáziája szárnyait, fiatallá változott, néhol ezt azt meg is változtatott egykori önmagán, hogy minél kedvezőbb, fessebb képet lásson a tükörben. Volt benne férfiúi hiúság bőven. Az eredmény nagyon mutatósra sikeredett. Odakint közben elolvadt a hó, s a kertben már semmi sem emlékeztetett decemberre. Megetette Rudit, majd belekezdett az udvar rendbetételébe. Hoppá, délután kettő van, és kezdődik a film a tévében, amit már rég elhatározott, hogy megnéz. Bement. Még éppen a reklámblokk ment. Csengettek. Két rendőr állt a kapuban, kezüket gumibotjukon tartották. Az történt ugyanis, hogy Bélának, a szembe szomszédnak, feltűnt, hogy egy fiatal férfi tesz-vesz az udvaron. Mihály bácsinak úgy tudta, nincsen fia, bár nagyon sok hasonló vonást vélt az idegenben felfedezni.

Értesítette a hatóságot, nézzenek utána a dolognak.

– Jó napot kívánok, a házigazdával szeretnénk beszélni, kérem, hívja ki – szolt az idősebbik.

– Én volnék az kérem, Mihály bácsi vagyok, hát nem ismersz meg, Tibikém? – nézett rá értetlenül az öreg. Közben eszébe jutott, mennyire megváltozott a külseje, biztos ez zavarja meg őket. Elővette személyi igazolványát, és büszkén nyújtotta át. Nézzék meg, ha nekem nem hisznek. Az igazolványról egy aggastyán képe nézett vissza a rendőrökre.

Igen zavarban voltak, mert részint minden vonás megegyezett, de a szemmel látható életkorral semmi sem stimmelt.

– Csoda történt, megfiatalodtam – mondta el a teljes igazságot Misi, hiszen már nem lehet Mihály bácsinak nevezni a fiatalembert.

Természetesen nem hittek neki, és hosszas tanakodás után a pszichiátriára szállították, a hasonlóság miatt ugyanis biztosak voltak benne, Mihály bácsi valamelyik rokona lehet, csak éppen elméje kicsit megzavarodott, talán a front miatt, ami a melegekedést hozta. Itt lesz a legjobb helyen, szakértő kezekben, majd helyreteszik.

A szigorú orvos bizalmatlanul nézte a fiatalembert, majd biztos ami biztos alapon kérte a nővért, szívjon fel egy nyugtató injekciót.

– Majd ettől megnyugszik, és utána higgadtan megbeszéljük, miért van itt – mondta az orvos.

Misi nyugodt volt a hatalmas adag nyugtató nélkül is, és közben lázasan kergette el felmerülő kívánság áradatát elméjéből. Rájött, ha időben elhessegeti gondolatait, azok nem válnak valóra. Azt azonban nem tudta, hogyan hitesse el átváltozását a kételkedő orvossal. Talán elmondhatná a teljes igazságot, de azzal minden bizonnyal sikerülne elérni, hogy hosszú időre itt tartsák.

Egy nem túl hosszú beszélgetés után az orvos szolt a nővérkének:

– Kérem, kísérje a beteget a hármaskörterembe, most dolgozom, de nemsokára folytatjuk a beszélgetést.

– Bent kell maradnom éjszakára is? – kérdezte elszörnyedt képpel Misi.

– Így van, ki kell deríteni, mi okozza magánál a tudatzavart – hangzott a válasz.

Misi elhatározta, taktikát változtat. Az elejétől fogva elmondta, mi minden történt vele, és hogy minden gondolata valósággá válik, de már kezd uralmat szerezni a jelenség felett.

Az orvos természetesen hitetlenkedve nézett rá. Erre a beteg megfogta a súlyos ólomkristály vázát, és arra gondolt intenzíven, az üveg változzon arannyá. Ezt sok-sok az asztalon elhelyezkedő tárgy követte. Főleg a nagyobb, súlyosabb darabokra koncentrált. Legutoljára a határidő napló alakult át, az aransárga lapokon jól mutatottak a kék színű tintával írt betűk.

– Most már hisz nekem? – kérdezte a beteg.

Az orvos menten felismerte a nemesfémeket, és már egész más szemmel nézett Misi-re.

– Érdekes képesség – csak ennyit tudott hirtelen mondani. Fejében kavargtak a gondolatok, hogyan lehetne minél többet kihozni ebből a helyzetből.

– Kérem, az íróasztalomat változtassa vissza eredetivé, még feltűnést és felesleges irigységet generálna a kollégákban. Kezdett kicsit félni a betegétől, hiszen ha ez a képessége igaz, akkor eddig is szinte bármit tehetett volna vele, még védekezni

sem tudna. A lovat is ledöntő méretű nyugtató injekció is teljesen hatástalan maradt, még csak egy ásítást sem ért el a betegnél, nemhogy elaltatta volna.

– Tudja, maga sokat tehetne az egészségügyért – mondta hirtelen ötlettől vezérelve. – Magának elég egy gondolat, és az országgyűlési képviselők máris törik a fejüket, hogy mennyivel is emeljék meg az alulfizetett kórházi orvosok bérét.

– Ez megvalósítása máris megtörtént – válaszolta Misi. Tudta, milyen gyorsan következik be a reakció.

– Kérem itt írja alá, mielőtt távozna – tolt egy papírt elé az orvos. Nem merte bent tartani, nem tudni, annak milyen következményei lennének. – Mielőtt még távozik, nem mondaná, meg mik a várható lottószámok, hogy az én és a nővére egzisztenciáját hosszabb távra is megalapozzuk?

Az elhangzó számok olyan valószínűtlenek voltak, hogy a doki majdnem elfelejtette felírni, gondolván magába, ezeket biztos nem húzzák ki. De sosem lehet tudni, Fortuna szeszélye kiszámíthatatlan. Kezet fogtak, majd Misi távozott. Ez meleg helyzet volt. Nem tudta visszamenjen-e a kocsmába borozgatni, vagy irány a Zsiráf út 88.

Már nem volt egyedül, rajta kívül ketten is tudtak zavarba ejtő képességeiről. Hazafelé sétálgatva összefutott gyerekkori jó barátjával, Bélával, ki széles kézmozdulatokkal üdvözölte rég nem látott cimboráját.

– Szervusz, Mihály bátyám, olyan rég nem találkoztunk – mondta fennhangon. Látszott rajta, már jó néhány pohárka legurult ma. – Gyere, meghívlak egy kupicára. El kell mesélned, hogy sikerült így megfiatalodnod.

Mihály bácsi kicsit vonakodott, majd beadta a derekát.

– Jó legyen, de csak akkor, ha én fizetek.

Megbeszélték, mi történt velük legutóbbi találkozásuk óta, majd Béla arca elkomorult.

– Mi az, miért lettél ilyen szomorú? – kérdezte Mihály.

– Látom a jövőt, érzem, a világvége semmi jó nem tartogat számunkra – hangzott a felelet.

És elkezdte sorolni félelmeit. Olyan meggyőzően, vizuálisan tudott beszélni, hogy az Mihály gondolataiban mint valóra vált kép menten megjelent.

– Mindenkit el fog érni egyik pillanatról a másikra az influ-

realzoldek.weboldala.net/albums/userpics/10001/Luca-nap-repulo_boszorkanyok.jpg

enza. Oly hirtelen jön, hogy az emberek nem tudnak idejében elegendő papírzsebkendőt vásárolni, mert nem számítanak rá.

Sokan voltak a kocsmában és valóban, egyre másra kezdtek el trüszkölni az emberek, és hevesen fújták az orrukat. A jóslatnak az a része, hogy zsebkendő hiány lép fel, nem vált valóra, mert volt a pultban számos eladó csomag. Egy nagyfröccs és egy csomag zsepi, ilyen, és ehhez hasonló rendelések halatszottak ettől kezdve.

– A fecskék csapatostól hol keletre, hol nyugatra szállnak, teljesen megzavarodottan – folytatta Béla.

Felnéztek az égre, és valóban, két csapat madarat is láttak, az egyik keletre, másik nyugatra repült, majd váratlan ötlettől vezérelve megfordultak, és az ellenkező irányba szálltak.

– Na, ugye megmondtam – szólt Béla teljes lelkesedéssel, hogy jóslatai maradéktalanul ellenőrizhetők, és be is teljesednek.

– Látom, amint boszorkányok népes serege lepi el az égboltot, seprűiken nyargalnak tova, és rettenetes széllekökések támadnak, amint átlépi a hangsebességet. Habár ez „kissé” meredekre sikeredett állítás volt, Mihály képzeletében mégis megjelent valóra vált képként.

Olyan volt a közelgő seprűk suhogása, mint mikor a centrifuga kevés ruhával a legmagasabb fordulatszámon dolgozik. Nem kellett sokat várni a közelgő hangrobbanásra sem. Gizi néni seprűje volt, oly alacsonyan szállt, hogy tisztán ki lehetett venni arcvonásait. Az alacsony magasság miatt a széllekök néhány fröccsel telt poharat felborított az asztalon. Erre hangos szitkozódás támadt. Azon, hogy repülnek a boszik, senki sem csodálkozott, hiszen ma minden elképzelhető, hiszen ezt a napot már a maják is megjósolták előre elég régen. Mielőtt Mihály szólhatott volna, hogy elég a jóslatokból, Béla máris folytatta.

– Az örültek lángelmékké, zsenikké válnak egy röpke pilanat alatt.

Minden tekintet Ignáca szegeződött, várták a jóslat hatását, Ignác ugyanis nagyon együgyű volt, csendes, és nem egy észlány. Nem kellett sokáig várni, az érintett vakargatta a fejét, toporgott, látszott rajta, olyat tesz, amit eddig sosem, gondolkodott.

– Rohanok a papírboltba, füzeteket kell vennem, annyi jó ötletem támadt, tele van a fejem jobbnál jobb találmányokkal. Mihamarabb le kell jegyezni őket.

– Nem is tudsz írni – vetette fel az egyik vendég.

– Nem baj, majd felkeresem a sírásót, úgyis sokat szoktam neki segíteni, most meghálálhatja, diktálok neki, csak aztán győzze írni – mondta Ignác és sebesen kerékpárra ugrott.

Béla közben látva minden gondolata megvalósul, a siker hatására egyre vadabb dolgokra gondolt.

– A halaknak lába nő, gyorsabban iramodnak tova mint a szarvasok, a főutcán rohannak végig az erdőbe elrejtőzni a horgászok elől. Kezdetben nem történt semmi, az emberek mosolyogva néztek Bélára, majd amint egy természetes busa hatalmasakat szökkenve megjelent szemben rohanva a forgalommal, mindenkinek leesett az álla. A horgászok legszívesebben jól ellátták volna a baját. De most ismét beszélni kezdett, de már elkomorult arccal.

– Megjelenik az égen egy óriási égitest, éppen a Föld felé száguld, és nyomában pusztulás és halál vár. Talán akkora lesz az ereje, hogy az élet teljesen eltűnik a Földről. Már látom is – ordította feltekintve az égboltra. Mihály minden igyekezetével azon volt, hogy ezt a képet képzelőereje ne vetítse ki agya vetítővásznára, mert még tényleg bekövetkezik a katasztrófa.

Az elfogyasztott alkohol mennyisége azonban nem engedte, hogy idejében blokkolja a képet.

– Emberek, olyan pontosan, jön a megjósolt Nibiru bolygó, halált hozva a Földre, mint a déli busz. Béla még azt is hozzátette, nem kizárt, hogy éppen a kocsmá közepén csapódik be.

Mihály gondolatai lemerevedtek. Mégis bekövetkezik a katasztrófa, és ez ellen nem tudok mit tenni, de mit gondoljak hirtelen, hogyan módosítsam a pályáját. Most valahogy lefagytak mentőötletei. Az égen valóban megjelent egy fényes tűzgolyó. Az emberek most sebesen kezdték lehúzni, ami még a poharaikban volt, érezték, ezek lesznek az utolsó kortyok életükben. Mihály, mielőtt minden visszafordíthatatlanná vált volna, a rohanó időre úgy koncentrált, mintha az egy filmszalag lenne, egy tekercs hosszú műanyagcsík. Megjelentette magában a csévéelőkart, s mint a mozigépész az előadás végeztével elkezdte visszatekerni. Elméjében villámgyorsan peregtek élete képei, de már visszafelé.

Még éppen időben sikerült az időt visszaállítania képességei segítségével. Amikor felébredt, nyár volt, augusztus közepe. Fellélegzett. Ez most sikerült, szerencsésen túlélte mindenki. Arra gondolt, ha akarja ha nem, az idő újra elkezd vele vágatni előre, és újra visszatérnek nem szeretem adottságai, valamit addig ki kell találnia, hogyan uralja maradéktalanul gondolatait.

Mihály bácsi felkelt, elégedetten, és belenézett a tükörbe.

– Húha, na ennek már fele sem tréfa – fakadt ki hangosan. Misi nézett vissza belőle, a fiatal külseje minden egyéb körülmény ellenére megmaradt. Talán még a kívánság teljesítő gondolkodásom sem múlt el? – töprengett magában. Gyorsan ellenőrizni kell. Gondolni valami pozitívra.

– Pénz álljon a házhoz, pénz álljon a házhoz – ismételtette magában kívánságát.

Csengettek, a postás állt a kapuban.

– Te ki vagy? – kérdezte csodálkozó arccal a postás.

– Én vagyok Mihály bácsi, add gyorsan ide a nyugdíjat, tudom kicsit másképpen nézek ki, de azért van, mert most keltem fel – próbált magyarázkodni.

– Én ugyan neked nem adok egy fillért sem, csak az öregnek, ha akadékoskods, szólok a rendőröknek. Megtenném most is, de még sok helyre kell mennem. Nem tudom, de nem is érdekel, Mihály bácsi melyik ági rokona vagy, de nem ismerlek, így hát viszlát.

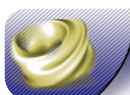
A fiatal Mihály bácsi csalódottan nézett távolodó nyugdíja után.

– Ezt is megértem a Zsiráf út 88-ban. Nem kapok többé nyugdíjat. Elkezdett belegondolni, miféle kalamajkákat okozhat még fiatal külseje. Számomra már augusztus közepén itt a világ vége. Lehet, hogy újra dolgoznom kell. Szeretett volna felébredni, szeretne volna, ha ez csak egy rossz álom lenne. Mikor azonban beért a lakásba, észrevette, hogy sántít. Nézte a tükröt, s látta kis késéssel, de külseje is visszaváltozott öregemberré. Elmosolyodott, és azt mondta.

– A következő világvége, négy hónap múlva, már alaposan felkészülök.

Patrik Hlamizár

APOKALIPSYS (SIC!!!)

Na mármost, én kezdetnek rögtön előre is bocsátanám, hogy én semmilyen jóslatban nem hiszek. Se a Nostradamuséban, se a kereskedelmi csatornák ezoterikusaiban, se a majákéban, se a Maja néniében, aki egy cigányasszony, és minden kedden reggel jól megtermett uborkák és paradicsomok baljós félhomályában jósol a piacon a megszeppent járókelőknél. Ha akarják, ha nem. Ő ugyanis semmit nem rejt véka alá, szerinte az igazság előbb-utóbb mindig felfedi arcát, ez ellen nem dacolhatunk, ennél fogva ő azt is ugyanolyan kifejezésten arccal közli, ha a várandós lesz az illető, meg azt is, ha rákos. Ergó, hogy valaki babát vár a közeljövőben, vagy papot, az az ő szemében pusztán részletkérdés. Az igazság az igazság. „Tessik csak elfogannyi, kizs dágám” – szokta mondani kioktatólag, miközben sokat mondóan bólogat. Aztán kéri az őt megillető ezrest. Amit az ember már annál nehezebben fogad el.

Maja néni jóslatai egyébként csak a legritkább esetben válnak valóra, talán részben ezzel is magyarázható, hogy az idős asszony lassan 20 évnyi intenzív piacozás után sem büszkélkedhet elégedetten vissza-visszatérő, lojális és hitében megingathatatlan klientúrával. Hozzá kell tenni: Maja néninek a kiszámíthatatlan jövődő fürkészése csak amolyan másodállás, energiáit ő elsősorban egy másik frontra, a szintén kiszámíthatatlan élelmiszerárak alakulásának fejtegetésére összpontosítja. De ezért nem hibáztathatjuk. Mindannyian ezt tesszük.

No, de lényeg a lényeg: mint már elmondottam, én semmilyen jóslatban nem hiszek. Jobban mondván nem hittem. Egészen tavaly decemberig. Akkor ugyanis valóra vált egy. Mégpedig a majáké. Talán mindenki emlékszik rá, ők voltak azok, akik naptárunkban 2012 végére egy hatalmas katasztrófát helyeztek kilátásba. Volt, aki ezt még cizelláltabban megfogalmazta: para van, fiúk-lányok, fel kell kötni azt a bizonyost. Egy időben még a csapból is ez folyt. Persze mindenki másként interpretálta. A buzgó hívők szerint például a jóslat egy kimondottan illusztris vendég látogatását jelzi, konkrétan az Antikrisztusét, aki évezredes sikertornéjának következő állomásaként épp a mi bolygónkra fog elérkezni, hogy öljön, pusztítson, lázadást szítson, nyomában kinnal és szenvedéssel, ahogy az már lenni szokott, és ahogy azt már több amerikai filmben is láthattuk. A tudósok váltig bizonygatták: a jóslat arra utal, hogy a Föld mágneses egyensúlya megbillen, aminek következtében természeti csapások sorozata fogja a Földet sújtani, megfékezhethetlen árvizek lesznek és vulkánkitörések, eddig nem tapasztalt erősségű földrengések és óriási kiterjedésű szélviharok, ahogy azt már több amerikai filmben szintén láthattuk. Az üzletemberek a világgazdaság megmagyarázhatatlan összeomlásától tartottak, P. Kálmánné Franciska néni a 13. havi nyugdíj megmagyarázhatatlan elmaradásától. A sarki kocsmatöltelek elméjében az egész világvége oly módon öltött testet, hogy este tízkor bezár a bazár, haza kell menni az asszonyhoz, de ami még rosszabb, lehet, hogy a kormány hoz egy új rendeletet, miszerint nem lehet többé visszaváltani az üres üvegeket. Maguk között csak úgy emlegették: a „decemberi reform”, és érezték, hogy ez mindannyiuk életét meg fogja majd pecsételni. Hogy reményvesztettségüket valamiképp csillapítsák, minden alkalommal fröccsöztek egy jóízút, ezzel is demonstrálva – van, ami fölött még a sorsnak sincs hatalma. Végül, de nem utolsósorban: a 2. osztályos Danikának a maja jóslat annyit jelentett, hogy a tanár néni elmondja a szüleinek, hogy a szünetben megint kegyetlenül elgyepálta a Balogh Andrist, ami pedig kérelhetetlenül azt fogja maga után vonni, hogy otthon irgalmatlanul elverik. Danika tanár nénije ezzel szem-

ben attól tartott, hogy ha egy szóval is megemlíti a szülőknél, minek volt már megint szemtanúja a szünetben, őt fogják kékre-zöldre verni. Megint csak végül, de nem utolsósorban: Danika öt éves kishúga akkor látta volna beteljesülni a fenyegető prófécia, ha a Jézuska (kiterjedt kémhálózatát latba vetve) valami úton-módon kitudakolta volna, hogy az ügyesen elcsent édességeket az ágy alatt rejtgeti, és büntetésül, azaz „véletlenül” nem hóféhér csillámpóntit hozott volna karácsonyra, hanem mondjuk almásdeszetet. Na igen. Még belegondolni is rémes.

Csodálat határos módon azonban ezek egyike sem következett be. Nem volt sem vér-fagyasztó Antikrisztus, sem vér-fagyasztó üvegreform. A 13. havi nyugdíj sem késett. Minden maradt a régiben. A kocsmában hálából ünnepi vedelést rendeztek. Danika húga hálából újra elkezdett hittanra járni.

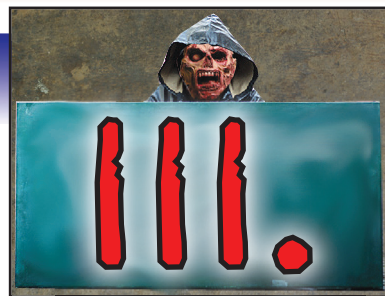
Januárban az ünnepek alatt felszedett kilóimmal én is felkerekedtem, időszerű volt egy újabb rajtaütésszerű nagybevásárlás, a karácsonyi készletek kimerülétfélben voltak. Hozzá kell tenni: már egyébként is ráuntam az otthoni tyúkhúsleves-töltött káposzta kombóra, a szaloncukornak már a látványától is felfordult a gyomrom, a szilveszteri virsliről pedig szintén nem mondható el, hogy páratlan kulináris élvezetet nyújtott volna. Egy szóval: az emésztőrendszerem változatosságért esedezett. Sebtében berongyoltam hát a legközelebbi szupermarketbe, kiválasztottam pár dolgot, aztán meglöktem magam a bevásárlókocsival, felugrottam rá, és elgurultam vele a kasszáig. Ebből a gyerekes szokásomból ez ideáig sem nőttem ki. Nem is fogok már, vélhetőleg.

A kasszánál többen is várakoztak, én egy alacsony, középkorú nő után sorakoztam be. Kisvártatva rá került a sor. A pénztáros gyorsan lehúzta a vásárolt cikkeket. Eztán jött a feketeleves. A nő ugyanis szentül hitte, hogy a kristálycukor még mindig le van értékelve, diadalmasan vett is belőle tizenöt kilót, majd fürgén sietett vele a kasszához, ahol azonban közölték vele: az akció már nem érvényes. Az infláció minden bizonnyal a mosóporoknál előzte le, gondoltam. Rövidtávon mindenkit kenterbe ver. A pénztáros igyekezett meggyőzni a saját igazságához foggal-körömmel ragaszkodó nőt, hogy biztosan valamit elnézett. Megkérdezte, melyik sorról hozta a cukrot.

– Hát onnan! – kiáltott fel hangosan, a következő pillanatban viszont már kattant is a bilincs a csuklóján. A nő értetlenkedve meredt a semmiből előtűnő férfire. Az gúnyosan végigmerte őt, tetőtől-talpig, majd szenvtelen arccal annyit mondott:

– Háttal nem kezdünk mondatot, hölgyem. Azzal kivezette a sikítózó nőt az áruházból. Hogy azután mi történt vele, azt csak találgatni lehet.

Így kezdődött hát minden. A maják jóslata egy szóval sem említette, hogy valamilyen hirtelen történő, gyökeres változás részesei leszünk. Nem. Ez a fajta átalakulás csendben, lépésről lépésre zajlott. Néha-néha kijavított minket egy barátunk, hogy az nem eszek, hanem eszem. A magyartanárnunk felhívta rá a figyelmünket, hogy az ellenőriz előtt semmi keresnivalója a le-igekötőnek, elég annyi mondani, hogy ellenőriz. Hivatalos levélben nem mertük leírni azt, hogy módosítást eszközöl, mert valahol, valamikor, valaki a szemünkre hányta, hogy az redundáns kifejezés, néztünk rá bárgyún, akkor leereszkedően

hozzátette, hogy ez azt jelenti, hogy terpeszkedő, ergó rövidében is mondani: módosít. Persze sokan csak legyintettek erre. Hiba volt.

A szupermarketben történt incidens óta megszorodtak a hasonló esetek. Pár napra rá például azt hallottam, hogy a Balogh Andris elégtételt vett, és úgy elverte a Danikát, hogy szerencsétlen gyerekek az orra is betört. Pedig milyen kis életképtelen gyerekek tűnt az Andriská. Mintha egyenesen a Taigetoszról szökött volna meg. Aztán tessék. Ja, a revans okát még nem is mondtam: Danika közölte, hogy az apjával Pesten volt az állatkertbe. Na persze senki ne higgye, hogy irigységből lendült Andriská jobb ökle, itt nem erről volt szó. A gond a állatkertbe szóval volt. Helyesen állatkertben. N-nel a végén. Úgy van értelme. Ezt pedig valahogy a Danikával is muszáj volt megértetni.

A maják állítólag azt a bölcs intelmet hagyták az utókorra, hogy – idézem – „jól gondold meg, mit mondasz!”. Azt nem tudom, hogy ők is azok voltak-e, akikhez a „ne szólj szám, nem fáj fejem” mondás is köthető, de én már azon sem lennék meglepve. Ami mostanság a világban történik, az több mint aggasztó. Köztünk vannak...

Néhány hét óta csak borzalmakat közvetít a média. Közvetítenek, akarom mondani. Hiszen a média többes számú főnév, egyes száma a médium. De Isten őrizz attól, hogy rólam is azt higgyék, hogy közéjük tartozom. Mert nem. Engem nem érdekel, hogy az „helyesen” a toll, amely és nem a toll, ami. Ha a magyarul beszélők 80%-a az első verziót mondja, akkor az úgy van magyarul és kész. Egyébként csodálom, hogy még nem kaptak el. Igaz, fölöslegesen nem koptatom én se a szám.

Na, de vissza a médiához. Mit is olvastam a legutóbb az újságban? Valami terjedelmes cikk volt. „Újabb fiatal kaptak szabálysértésen” – ez volt a címe. Arról szólt, hogy egy lányt (egy bizonyos K. Fannit) már régóta megfigyelés alatt tartottak. „Gyanús volt a viselkedése” – írták. Ha valamit kérdeztek tőle, csak bambult némán maga elé. Tüntetőleg nem beszélt. Ha fizettek volna, se nyitotta volna ki a száját. A hivatalos megfogalmazás szerint: idegenek közelében a szóbeli megnyilatkozás minden formáját kerülte. Ravasz egy lány volt. Egy szilveszteri buli után aztán mégis lebukott. Épp a barátnőjével tartottak hazafelé, miközben egymást fizikailag és zeneileg is támogatva hangosan ordították az egyik zenetévé heti best of-listájának remekét. A 20. helyezettel kezdték, onnan haladtak a slágerlista rekorderei felé. Így a végén megvolt a katarzis. A beteljesülés. A lelki megtisztulás. Egy szemtanú szerint ezt követően a következő párbeszéd játszódott le:

– Hallod, hogy a Vera is micsoda egy riherongy! A múltkor is...

– Hogy kicsoda?

– Hát a Vera. Most mondom.

– Hát-tal nem kezdünk mondatot. Különben sem a Vera, hanem Vera. Mivel tulajdonnévről van szó, így eleve egyetlen entitást jelöl, ezért nem tesszük ki elé még a határozott névelőt is. Ez hiba – közölte a lány barátnője, aki időközben mintha teljes agyamosáson ment volna keresztül. Megvetően nézett Fannira, szemében körülbelül az a fajta méreg tükröződött, ami P. Kálmánné Franciska néniében is, amikor szembesült vele, hogy már megint drágult a krinolin. Fanni dacosan visszavágott:

– Hát ha nagyon tudni akarsz, a hát-nak is megvan a maga funkciója, különben nem mondanák az emberek. És egyébként is: a Himalája is tulajdonnév, mégse mondja senki, hogy meg-másztam Himaláját.

– És-sel sem kezdünk mondatot. Vera riherongy vagy Vera egy riherongy?

– Mit tudom én! Ha mindkettőt mondják, akkor mindkettő létezik és kész! Elég nagy marhaság lenne a magyarok többségét mint anyanyelvi beszélőt magyartalansággal vádolni, nem gondolod?

– Ez esetben adok neked tollat és papírt. Kérlek, válaszolj el minden lehetséges helyen azt a szót, hogy Antarktisz.

Fanni válaszként a barátnője képébe röhögött. Nem kellett volna. Másnap a Dunában találták meg a holttestét. Ennyit erről.

Két hete a tv-ben történt egy hasonló eset. Az még rémisztőbb volt. Az egyik híradást több százezer néző szeme láttára lőtte fejbe mellette ülő kollégája, amiért az azt mondta: A rendőrség megvizsgálta a holttestet, de semmilyen azonosító okmányt nem találtak nálla. Így, hosszú l-lel. A később Műsorszünetes Bandiként is elhíresült kolléga azzal indokolta tettét, hogy illet tv-ben nem lehet mondani. Majd hozzátette: munkatársa egyébként is több alkalommal rossz helyre tette a mondat-hangsúlyt.

Az egész világ rettegéssel figyelte az eseményeket. A külföldi híradások olyan járókelőkről számoltak be, akiket a nyílt utcán vertek agyon. Egy német politikust középkori módszerek szerint az ablakon hajítottak ki, amiért az egy felszólalása alkalmával nagyon kiműveltnek akart látszani, és „das neu eingeführte Gesetz, das” helyett azt mondta: „das neu eingeführte Gesetz, welches”. Vagyis helytelen vonatkozó névmást használt. Egy honatya! „Mégis hová vezetne ez?” – kiáltottak fel a teremben ülők, és a következő pillanatban már repült is az illető. Aki egészen a földet érésig azon gondolkodott, mi rosszat mondhatott.

Egy bajor középiskola igazgatójának szintén nem volt szerencséje: őt szexista nyelvhasználata miatt fojtotta meg két diáklány, akik úgy érezték, az igazgató felévértékelő beszédében – nyelviileg – nem minden helyen tért ki a hallgatóság női tagjaira. Erre rá két napra az angliai Sheringamben egy édesanya olyan lendülettel vágta tarkón nyolcéves gyermekét a kezében lévő serpenyővel, hogy azt rögtön kórházba kellett szállítani. A kiváltó ok: a gyerek nem akarta megérteni, mi a különbség az its és az it's között. A Sheringam mellett fekvő Cromerben az egyik papot mise közben rúgta hasba a minisztránsfiú, mert túl sok idegen szót használt, sőt, még azt is a szemére vetette, hogy unconscientious (azaz nincs lelkiismerete), mire az első padban ülő idős hölgy botjával fejen vágta a megszeppent gyereket. Ehhez persze azt is tudni kell, hogy a fiú meg a hölgy erélyes felszólítására nem volt képes elbetűzni az unconscientious-t. Jobban mondva csak az ötödik betűig jutott.

Amszterdamban egy idős férfit a csatornába löktek, mert rossz névelőt használt, Párizsban ezzel szemben két tizenéves verekedett össze a nyílt utcán, egyikük ugyanis kerek-perec kijelentette, hogy a francia helyesírás úgy (itt egy nyomdafestéket nem tűrő szó következett), ahogy van. Dijonban egy bizonyos Yvonne Legrand nevű özvegyasszony önkézeivel vetett véget életének, mert nem bírta tovább elviselni szomszédai piszkálódását, akik szerint tizből kilencszer rossz helyre tette az aposztrófot. Nem utolsósorban: egy lengyel vállalkozó arra panaszkodott, hogy hivatalos levelét kijavítja küldték vissza, sőt, egy fenyegető levelet is csatoltak mellé, melyben kifejtették, hogy pongyola a stílusa, azon kívül pedig – ha kedves az élete – jobban teszi, ha legközelebb figyel az ambiguitásra is. Zárójelben odafirkantották, hogy ez többértelműséget jelent.

A helyzet persze itthon sem jobb. Mindennaposak az atrocitások, pár ember örökösen razziazik az utcán, figyelnek a sarok mögül, aztán papírral és tollal felszerelve (nem melleleg a legjobb modorukat elővéve!) arra kéri a mit sem sejtő gyalogosokat, hogy legyenek szívesek elválasztani azt a szót, hogy Batthyány, vagy lássák el -i képzővel a Bükk-fennsíkot. Aki hibázik, az kezdhet imádkozni. Egyszer engem is elkapott egy ötven év körüli nő. Közölte, hogy ő vidéki, ennél fogva nem ismeri a fővárost, legyenek már szíves megmondani neki, hol is vagyunk. „A Mórícson” – feleltem, de bevallom: hatalmas lélekjelenlét kellett, hogy ne hát-tal kezdjem a mondatot. Megkért, hogy akkor ezt írjam is le neki. A teljes nevet. „Hogy is hangzik?” – kérdezte. „Móricz Zsigmond körtér” – mondtam, miközben elkezdtem kanyarítani a betűket. A nő minden tollvonást árgus szemmel figyelt, én pedig azon imádkoztam, hogy még időben eszembe jusson: kell a Zsigmond után kötőjel vagy nem? Végül egy isteni sugallatra nem tettem kötőjelet. A nő finnyásan elvette a cetlit, és köszönés nélkül elbicegett.

Akárhogy is, legjobban talán Maja nénire jár rá a rúd december óta. A korosodó cigányasszony 2013 nyarára utolsó mohikánként teljesen egyedül maradt az uborkái meg a paradicsomjai között, a szomszéd standoknál áruló barátnőit (akikkel régen volt, hogy az egész délelőttöt elpletyizte) kivétel nélkül elhurcolták. Erzsit azért, mert Jó napot!-tal köszönt, a kíváncok lemaradt. Manci nem tudta leírni betűvel, mennyibe kerül a csalamádé, következetesen rossz helyre tett kötőjelet, arról nem is beszélve, hogy az ékezettel is legalább olyan bőkezűleg bánt, mint a portékájával, majdnem minden magánhangzó fölé biggyesztett egyet. „Inkább több legyen, mint kevesebb!” – mondogatta. El is vitték. Klári megrögzött suksükölőként szintén nem remélhette, hogy őt majd elkerüli a végzet.

Maja néni (akit egyedül az mentett meg, hogy ráfógták, valamilyen nyelvjárást beszél – a nyelvjárás pedig érték!) csalódottságában újra egyre gyakrabban pillantott a jövőbe. Meglepetést jelentett viszont, hogy rögtönzött próféciai – az utóbbi idők tapasztalataival ellentétben – újabban be is teljesedtek. Az idős asszony ezt Istentől kapott ajándékként értelmezte, bár tudta, hogy a megkésétt áldás igencsak sovány vigaszt jelent. Vevőköre tavaly óta jelentősen leszűkült. Ezen pedig már semmi sem segít.

Múlt kedden úgy döntöttem, jóslatok egyet magamnak Maja nénivel. Odaléptem hozzá, rutinosan nyújtottam a tenyeremet, és szórakozottan nekiszegeztem a kérdést: „Mit hoz a következő esztendő, Maja néni?” A cigányasszony pár percig elmélyülten fürkészte a tenyeren futó vonalakat, színes kendőiben néhány pillanatra mintha igazi jósnővé változott volna, maga volt Kasszandra. Aztán felnézett, és fátyolos szibillahangján annyit mondott:

– Vannak dógok, mik sose vátoznak, fiam. Ezt vísd az eszedbe.

Majd elkért tőlem ezerkétszázat, amiből nyilvánvalóvá vált, hogy a jóslat nem a tarifájára vonatkozott. Hogy helyette mire, azt viszont még máig sem sikerült megfejtenem. Feletőbb bosszantó. Idézget itt nekem O. Nagy Gábort, aztán meg jól mulat azon, hogy sikerült átráznia. Hát nem! Majd megkérdem a konkurenciát, a fűszeres cigányasszonyt is, ő biztos egyértelműbben fogalmaz. Vagy az Angelót az Ezo-tévéből. Vagy a maja naptárat. Az legalább nem téved.

Aries

